

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

catcristiana

45 Anys

“Desconèixer les claus del cristianisme és no ser hereu de la pròpia cultura”

Entrevistem el cardenal
José Tolentino de Mendonça,
prefecte del Dicasteri per a la
Cultura i l'Educació

P 8-13

El Seminari Major Interdiocesà ens obre les portes

P 15 - 19

SUMARI

17 MARÇ 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Reportatge	15
Vida eclesial	20
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

27-29

La Setmana Santa de Reus

Les confraries de Jesús de l'Amargura, la Verònica i els Sants Just i Pastor celebren el 75è aniversari

25-26

**Mons. Luis Argüello,
nou president de la
Conferència Episcopal
Espanyola**

"Som d'un únic bàndol: del
bàndol de l'Evangeli
i del Regne de Déu"

39

**Homenatge
al P. Joan Botam**

Diferents personalitats fan memòria
agraïda del caputxí de les Borges
Blanques

47

**Marc Grau, vicedegà
de la Facultat de
Ciències de l'Educació
de la UIC Barcelona**

"El pare i la mare implicats
a casa poden ser el nou
treballador ideal"

EDITORIAL

Pastors per al nostre temps

"Som en un canvi d'època molt important per al qual els pastors ens hem de preparar bé." Així s'expressava el cardenal Joan Josep Omella, aleshores president de la Conferència Episcopal Espanyola, al final de la trobada dels bisbes espanyols amb el papa Francesc i els responsables del Dicasteri per al Clergat de la Santa Seu, el 28 de novembre passat. Una reunió que venia a tomb de la visita apostòlica als seminaris espanyols que per encàrrec del Dicasteri, havien fet, el primer trimestre del 2023, dos bisbes uruguaians. Fruit de tot aquest treball previ, els bisbes espanyols es van endur deures a casa. El Dicasteri per al Clergat els va lliurar un document de treball que complementava el que els mateixos bisbes espanyols havien escrit arran de la *Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis*, la norma universal que regeix la formació dels futurs preveres. Una formació que pivota al voltant de quatre notes característiques: única, integral, comunitària i missionera.

Sabem que una de les qüestions que van sortir a col·lació durant la reunió va ser la possible reagrupació de seminaris. El mateix cardenal Omella ho explicitava així en roda de premsa: "Probablement hi haurà reagrupació de seminaris perquè la unió fa la força." D'aquí que hagi pres especial rellevància el cas de Catalunya, amb el seu Seminari Major Interdiocesà, que es va posar en marxa el curs 1988-89 i on conviuen 17 seminaristes de Tarragona, Girona, Solsona, Urgell, Vic, Lleida i Tortosa. A Catalunya encara hi trobem dos seminaris més: el Seminari Conciliar de Barcelona i de Sant Feliu de Llobregat, i el Seminari de Terrassa.

El Dia del Seminari, que se celebra el 17 de març, és una invitació a tota l'Església perquè preguem per les vocacions: "Pare, envieu-nos pastors", i perquè acompanyem i tinguem cura dels nostres seminaristes perquè siguin autèntics pastors per al nostre temps.

.....

☐ Edició en castellà☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana en tuits

JOSEP ALTURO PERUCHO

@jesus_alturo

05/03/2024

Paleògraf, filòleg i historiador
de la cultura

L'Arxiu Diocesà de Barcelona ja té web. Excel·lent notícia! Un servei més, dels que, com sempre, l'Arxiu Diocesà de Barcelona presta als investigadors i usuaris en general. Moltes gràcies, Mn. Josep M. Martí Bonet, Joana Alarcón i tot el magnífic equip d'aquest arxiu modèlic

LAURA MOR

@laurapiula

05/03/2024

Periodista a Vedruna Catalunya
Educació

A la Tribuna Joan Carrera. La doctora en Dogmàtica i en Teologia Fonamental Margit Eckholt recorda que el protagonisme de la dona a l'Església és qüestió de credibilitat

PABLO MARTÍNEZ

@pabmartinez

05/03/2024

Catequista

Per als francesos l'avortament podrà ser constitucional, però continuarà sent un crim. Quin futur espera a una societat que menysprea els seus pròxims ciutadans?

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

ES RENOVA LA FEDERACIÓ ESPANYOLA D'HOSPITALITATS

La presidenta de l'Hospitalitat de Lourdes a Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, Marta Ventura, ha estat elegida nova presidenta de la Federació Espanyola d'Hospitalitats. Va ser el primer cap de setmana de març en una assemblea on es va renovar tota la junta. L'hospitalària catalana va explicar que l'organisme vol seguir impulsant mecanismes de solidaritat entre les hospitalitats diocesanes. "El fi fonamental és ajudar que no en quedi cap enrere", va dir al programa *Sense distància*.

Marta Ventura va assegurar que

"totes les Hospitalitats s'ajuden per fer possible que el màxim nombre de persones pugui anar a Lourdes". En aquesta línia, va dir que la seva tasca com a presidenta de la Federació d'Hospitalitats serà continuar amb el procés de participació de les diòcesis espanyoles a nivell internacional i en el servei del santuari francès. El sacerdot de Toledo Jesús Robles de Castro continua de consiliari. Durant el mandat anterior, amb Pablo Garamendi de president, la federació es va integrar en la Pastoral de la Salut de la Conferència Episcopal Espanyola.

Zoom MACIÀ GRAU

El dimecres 6 de març, fra Octavi Vilà va saludar per primera vegada el papa Francesc com a bisbe electe de Girona. Vilà es va presentar com a nou bisbe de la diòcesi al final de l'Audiència General, i va traslladar al Pontífex l'alegria del bisbat de Girona, que finalment tornarà a tenir bisbe. Després de la breu conversa que van tenir, fra Octavi Vilà es va reunir amb el substitut d'Afers Generals de la Secretaria d'Estat de la Santa Seu, Mons. Edgar Peña.

L'efemèride

19 de març del 1882

Primera pedra del temple de la Sagrada Família a Barcelona

Mirada al món

Dones en l'Església? Passes del papa Francesc

MARÍA LUISA BERZOSA
Religiosa Filla de Jesús

La seva paraula sobre la dona està tenint realitzacions concretes

Vaig conèixer el papa Francesc a Buenos Aires. Exercia aleshores el seu ministeri pastoral a la residència dels jesuïtes a Còrdova, de seguida va ser bisbe auxiliar de Buenos Aires i després arquebisbe, fins que el 2001 sant Joan Pau II el va crear cardenal i el 2013 és escollit Papa amb el nom de Francesc.

El primer cop que vam creuar la mirada, i no és figura literària, va ser el juny del 2013, tot just tres mesos després d'haver estat elegit. Una trobada personal breu, una salutació enmig d'una llarga cua de persones. Tot i així, vaig tenir la sensació —que sempre s'ha repetit— que Francesc no té res a fer en aquell moment més que escoltar-te. És com si el món s'aturés i ell se centra totalment i absolutament en la persona que té al davant.

Hem conegut un Francesc de rostre seriós. Malgrat tot, ara és com si l'Esperit Sant li hagués regalat una visió joiosa de la vida, amb trets d'intel·ligència i sentit de l'humor, de no prendre's les coses massa "seriosament", i això transmet humanitat.

Ité alguns axiomes que en marquen la línia: canvi d'època, perifèries, misericòrdia, creients i no creients, nens i ancians, dones, migrants i refugiats, descartats, pau, rigidesa, pobres, discerniment, cultura dels abusos, economia, pacte educatiu global, pregària, l'església és dona, des-masculinitzar la teologia, acollida inclusiva...

I la seva paraula sobre la dona està tenint realitzacions concretes de nomenaments tant de laïques —expertes en economia per a aquell camp— com religioses, en diversos

dicasteris i comissions vaticanes: Vida Religiosa, Bisbes, Govern de l'Estat Vaticà. I el més palpable ha estat obrir l'aula sinodal a persones no bisbes: laïcs, religiosos, dones, fet sense precedents en la història dels sínodes.

Em sento privilegiada d'haver participat en els dos darrers sínodes, el de *La fe, els joves i el discerniment vocacional* (2018) i el *Sínodo per a l'Amazònia* (2019), i en l'Assemblea sinodal d'octubre passat; en tots hi he vist un Papa que trenca esquemes, que es mostra molt natural i espontani i això permet treballar intensament però d'una manera relaxada.

Vulgui el Senyor mantenir-lo per molt més temps en la seva missió d'animar la vida de l'Església. ■

Contrapunt

Àfrica, una terra de futur?

**RAFAEL CRESPO
UBERO**
Centre d'Estudis Africans i Interculturals

Els pobles africans són dinàmics en molts sectors

Sempre les notícies sobre Àfrica negra són contradictòries. D'una banda, els conflictes, guerres, fam, etc. Com la situació al Sahel, que conjumina moviments migratoris amb cops d'Estat (Burkina Faso, Mali, Níger...). De l'altra, dades com la riquesa en recursos minerals (petroli, coltan, cobalt, terres...) que a vegades són malediccions, com els milions de morts de la conca del Congo per poder comprar telèfons, videoconsols, ordinadors barats a la resta del món. O la creixent urbanització: més de la meitat d'Àfrica viu en ciutats; per tant, cal trencar la imatge colonial-rural. També cal destacar

la joventut de la població: es calcula que el 60% de la població africana té menys de 25 anys.

Tot en un context de fracàs absolut del model d'Estat-nació importat des d'Occident i que es va imposar a les pròpies formes de govern africanes. L'actual model polític no té viabilitat.

I al mateix temps, els pobles africans són dinàmics en molts sectors que influeixen arreu del món, com les noves tecnologies. El sistema operatiu Ubuntu Desktop (Linux), de programari lliure, es fonamenta en la noció comunitària de persona —"jo soc perquè nosaltres som"— bantu. O aportacions a les finances amb els

bancs comunals com el Yangué del poble Bubi de Guinea Equatorial o les Nadd a Senegal, mal anomenats *tonine*, que han inspirat les Comunitats Autofinançades (CAF) a casa nostra. O el Cinturó Verd impulsat per la premi Nobel Wangari Maathai, un exemple de reforestació i aturada del desert impulsat per les dones kenyanes.

Potser una via per afavorir respostes constructives seria deixar que els pobles africans trobin els seu propi camí per si mateixos, sense interferències d'altres estats o consorcis empresarials, per reconfigurar precisament les relacions amb altres pobles del món, en equitat i justícia. ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

Sembradors d'amor

El 19 de març proper, solemnitat de Sant Josep, celebrem el Dia del Seminari. L'Església ens convida a donar el nostre suport al Seminari i agrair a Déu el do de la vocació sacerdotal. Demanem al Senyor que envii més sembradors del seu amor i de la seva Paraula. I és que "la collita és abundant, però els segadors són pocs" (Mt 9,37).

Per comprendre el sentit d'aquest dia ens pot ajudar un text preciós de l'Antic Testament que tracta sobre la vocació del profeta Samuel (1Sa 3,1-19). Samuel era un jove que vivia al santuari de Siló amb un sacerdot, anomenat Elí, a qui ajudava. Una nit en què Samuel dormia plàcidament, el Senyor el va cridar. Samuel va creure que era Elí qui es dirigia a ell. No obstant això, quan va anar a trobar-lo, el sacerdot li va dir que ell no havia estat.

El Senyor va cridar Samuel dues vegades més. Elí, en tornar a veure el jove, va interpretar el que havia passat. Qui el cridava era el Senyor. Així, doncs, li va dir a Samuel que si rebia de nou la crida de Déu respongués: "Parla, Senyor, que el teu servent escolta." Samuel va fer el que li va manar Elí i va poder dialogar amb Déu.

El Senyor mai es cansa de cridar-nos. I, com en el cas del jove Samuel, ens crida constantment. Ens crida, encara que la nostra fe sembli adormida. Déu vol iniciar un diàleg amb nosaltres, de cor a cor, i espera que li responguem amb generositat.

Eli ajuda Samuel a reconèixer la veu de Déu. És important discernir la seva crida, acompanyats d'un guia espiritual o d'algun membre de l'equip de pastoral vocacional. Els sacerdots podem ajudar a fer que la vocació doni molt de fruit.

Per tant, tal com va fer Samuel, escoltem la veu de Déu. Acollim el do de la vocació amb pau i confiança. La vocació és un camí ple de llum i de sentit. No ens deixem vèncer per les dificultats que trobem al llarg del camí. Jesús sempre serà al nostre costat. Recordem les paraules de l'apòstol Pau: "Sé en qui he cregut" (2Tm 1,12).

Les vocacions sacerdotals són un regal que rebem amb alegria. Les demanem a Déu i cada any ho fem de manera especial a les vigílies de pregària que s'organitzen al voltant del Dia del Seminari. També ajuden a impulsar la pastoral vocacional els recessos, com el del mes de febrer passat, on podem descobrir la bellesa de la vocació sacerdotal. Aquests dies podem pregar tots intensament per les vocacions.

Benvolguts germans i germanes, demanem a Déu que, per intercessió de sant Josep, patró dels Seminaris, ens doni sacerdots alegres, propers i plens de Déu que ens ajudin a viure la seva Paraula i els seus sagraments. Preveres que siguin bons companys de camí de tots els homes, especialment dels més vulnerables. Que Maria, Mare de l'Església, il·lumini el cor dels joves, perquè responguin a la crida del Senyor amb alegria. ■

Cardenal José Tolentino de Mendonça, prefecte del Dicasteri per a la Cultura i l'Educació

“LA SAGRADA FAMÍLIA ÉS UN DELS PROJECTES CULTURALS MÉS IMPORTANTS DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA AL MÓN”

FRA BERNAT FOLCRÀ

L'agenda del prefecte del Dicasteri per a la Cultura i l'Educació del Vaticà, el cardenal portuguès José Tolentino de Mendonça, el va portar a Barcelona per participar en dos grans actes: la presentació de l'agenda 2024 de Catalunya Sacra (dimecres 28 de febrer) i l'homenatge al Dr. Armand Puig (dijous 29), tot coincidint amb la festa de Sant Pacià i el Dia de les Facultats. Malgrat l'ata-

peïda agenda, el cardenal Tolentino ens atén amablement per conversar sobre alguns aspectes relatius a la cultura i l'educació.

A Europa vivim amb por al diferent, a l'immigrant, tanquem fronteres, no som capaços de veure aquesta riquesa cultural que ens aporten, com hem de canviar aquesta mirada?

Aquesta pregunta em fa venir al pensament un missatge del papa Francesc per a la Jornada Mundial de Pregària per la Pau de fa uns quants anys. Ell ens feia comprendre que els immigrants no arriben amb les mans buides. Nosaltres hi veiem mans buides, però no és així; estan plenes. Plenes d'una cultura, d'una història, d'una experiència de vida,

que és una gran experiència humana de recerca. Estan plenes de possibilitat i de futur. Perquè les mans que semblen buides són mans que poden estrènyer altres mans. Poden construir una Europa més justa culturalment, pacificada, i que tingui al centre la persona humana. Cal acollir i integrar els immigrants. En això les escoles catòliques tenen un paper fonamental, per acollir els fills dels immigrants, donar-los formació i oportunitats de futur. La qualitat d'una societat es percep en el grau de respecte dels drets dels més febles. Una societat on es tanquen les portes als immigrants, segurament és una societat on la qualitat espiritual dels seus membres no és satisfactòria.

A la Bíblia, a l'Antic Testament,

El cardenal Tolentino va
participar en la presentació
de l'agenda 2024
de Catalunya Sacra.

**catalonia
sacra**

Un moment de l'entrevista que el prefecte del Dicasteri per a la Cultura i l'Educació ha concedit al nostre setmanari.

trobem aquestes arrels d'acollida a l'immigrant. Jesús mateix i la seva família van ser immigrants a Egipte. La Bíblia ens pot il·luminar en aquest sentit?

Molt! La Bíblia ens ofereix una galeria d'immigrants, on veiem el que els immigrants podien arribar a ser. Abraham, el primer dels creients, era immigrant; després Moisès; Jesús, Pau, Pere, totes són figures d'homes (i de dones) que a les Sagrades Escriptures viuen aquesta experiència humana de les migracions. Cal dir que aquesta experiència no és gens nova, sempre ha existit a la història humana. Si pensem en les històries dels nostres pobles europeus, quants espanyols són immigrants, quants catalans, quants portuguesos, quants italians. A totes les històries dels països europeus la immigració és una realitat. El que hem viscut no ho podem oblidar, sinó que ens ha de sensibilitzar per crear una

cultura de l'acollida i de la integració. L'acollida és un primer pas, després cal integrar. Integrar vol dir pensar en un futur concret per a les persones que arriben, on puguin sentir-se corresponsables per les seves vides, pels seus fills i pels seus somnis. I, malauradament, Europa encara n'és molt deficitària. Encara no hem estat capaços de posar-nos d'acord per desenvolupar una cultura de la integració. Perquè Europa, en el present i sempre cada vegada més en el futur, serà una Europa intercultural, on el diàleg serà la clau de la convivència entre tots.

En aquest sentit, com mira d'orientar el Dicasteri per a la Cultura i l'Educació tot aquest treball?

El Dicasteri va néixer de la visió del papa Francesc, que intenta crear sinergies entre la cultura i l'educació. Aquestes són dues ales que estan al servei de la persona humana. La primera ala és la de la cultura. Allò que

realment ens fa humans és la capacitat que tenim d'aprofundir el sentit de la nostra pròpia cultura i, a partir d'aquí, obrir-nos cap a les altres cultures. La cultura, amb l'expressió dels diferents codis, llenguatges, arts i pensaments, és l'expressió de la nostra humanitat. La segona ala és la de l'educació. És l'eina fonamental per a la construcció de l'experiència humana. Necessitem aquestes dues ales per poder volar, per poder fer una experiència humana digna d'aquest nom.

Un dels aspectes que preocupen en el món educatiu és tot el que té a veure amb les noves tecnologies, amb la intel·ligència artificial. Com hem d'afrontar aquesta realitat?

El papa Francesc molts cops diu que nosaltres no vivim en un temps de canvis, sinó un canvi de temps. La nostra és una nova època de la història, un temps de transició de paradigma, de model. Hem d'acceptar

que la història canvia, que els suports són diferents. Les invencions, fruit de la raó humana, són necessàries, són benèvols. En aquesta transició digital no ens podem quedar mirant només el passat, pensant que era millor, i que el futur serà boig, sense sentit. No. Hem de mirar amb serenitat, amb obertura de cor i d'intel·ligència, els avantatges, les coses bones que estan arribant, i que facilitaran tant la vida dels homes i la justícia social.

D'altra banda, està clar que l'ús de la tecnologia, perquè humanitzi en comptes de deshumanitzar, ha d'estar sotmesa a un projecte ètic, orientada a un projecte cultural o espiritual. Podem fer servir bé o malament la tecnologia. Les nostres societats tenen el deure de reflexionar sobre el lloc i l'ús de la tecnologia. Penso que és molt necessària la reflexió ètica, el desenvolupament de l'esperit crític. Ens cal una alfabetització, no només dels mitjans tècnics, sinó també dels perills, dels límits d'aquests nous suports de comunicació. Soc molt feliç quan visito les escoles i veig que hi ha aquesta preocupació. La voluntat d'integrar en els processos educatius les noves tecnologies està molt bé, però alhora això cal fer-ho, no de qualsevol manera, sinó amb sentit ètic, de responsabilitat. Això és molt important perquè la utopia del futur no esdevingui una distopia, una amenaça, un mal.

En aquests temps que vivim, on hi ha molt d'analfabetisme religiós, les noves tecnologies poden ser un bon aliat per fer assequible el ric patrimoni religiós?

Aquest és un tema que ens preocupa molt: la crisi de transmissió, i com els canvis dels codis culturals fan d'aquesta època, una època molt exigent. Perquè necessitem una nova mistagògia, una nova iniciació al *kerigma* cristià. Els joves, una part significativa de la població, no ha tingut una iniciació. Hi ha una gran preocupació, que és de l'Església i de les seves institucions, però que no només és d'elles. Penso, per exemple, en els grans museus, en els museus nacionals, que una part significativa dels seus tresors, del seu patrimoni, és religiós. Cada any entren als museus nacionals milions de persones que han de ser ajudades a entendre el que veuen. Estic d'acord amb vostè, penso que les noves tec-

nologies poden ser de gran utilitat, en aquesta espècie de mistagògia nova d'iniciació cultural al cristianisme, que les nostres societats han de fer. Perquè desconèixer les claus del cristianisme és desconèixer-se a un mateix, és no poder ser hereu d'una cultura que és la pròpia. Això és un gran desafiament per a tothom, és un desafiament per a l'Església, però també per a les institucions culturals de les nostres societats.

I si parlem de patrimoni, no podem deixar d'esmentar la Sagrada Família, que vostè ha tingut oportunitat de visitar.

M'han dit que cinc milions de turistes l'any la visiten. És increïble, perquè és un punt de referència de les peregrinacions anònimes, no explícitament religioses. Però és impossible visitar un lloc com la basílica de la Sagrada Família sense sentir que hi ha un sentit, un Misteri. Això fa del patrimoni religiós en general, i de la Sagrada Família en particular, una escola de formació a la vida espiritual en la contemporaneïtat. Ho fa d'una manera on l'art parla, no tant amb paraules, sinó amb les formes plàstiques arquitectòniques, artístiques, que són els mitjans d'expressió propis de la basílica. L'experiència que un fa quan entra en aquell espai tan original, tan grandios, tan ric de diversitat, és una experiència espiritual que s'entén sobretot per l'emoció i la sorpresa. La Sagrada Família ens condueix per la sorpresa, que és un camí de peregrinació molt important.

Quina implicació té actualment el Dicasteri en les obres de la Sagrada Família?

Des de fa onze anys al Pontifici Consell per a la Cultura hi ha un acompanyament, un diàleg sobre aquest projecte, que és un dels projectes culturals més importants de l'Església catòlica al món. Per això, també el Dicasteri ara continua amb molt d'interès aquest projecte, entenent la seva importància icònica per a tot el catolicisme.

A més de la bellesa, una altra de les vies per arribar a Déu és la natura, un camí que s'està treballant molt a les escoles.

Si mirem bé, aquest ha estat el camí de sempre, però que nosaltres, contemporanis, estem redescobrint. Un marc fonamental va ser l'encíclica *Laudato Si'* del papa Francesc,

“La qualitat d'una societat es percep en el grau de respecte dels drets dels més febles”

“L'ús de la tecnologia, perquè humanitzi en comptes de deshumanitzar, ha d'estar sotmesa a un projecte ètic, orientada a un projecte cultural o espiritual”

“És impossible visitar un lloc com la basílica de la Sagrada Família, sense sentir que hi ha un sentit, que hi ha un Misteri”

El cardenal Tolentino va visitar la Sagrada Família el 28 de febrer, acompanyat per Benjamín Aguirre, Joan Torra, Jordi Faulí, Armand Puig i Josep Maria Turull (d'esquerra a dreta).

que denunciava l'antropocentrisme despòtic i recomanava un antropocentrisme assenyat: tornar-nos cuidadors assenyats de la casa comuna. Això és molt important, perquè la visió religiosa s'allarga. A l'antropocentrisme assenyat, no és la visió de l'home només la que compta, sinó la de l'home en el context de les criatures i de la casa comuna. Avui gràcies a Déu i gràcies al camí recorregut, hi ha una nova consciència social, i hi ha també una consciència dels pecats socials contra la natura. Avui tenim una sensibilitat més treballada. Entenent que totes les coses que es fan contra els equilibris naturals, climàtics, ambientals, contra les altres criatures que són amb nosaltres en la gran aventura de la vida, això també és un pecat que hem de reconèixer. I després, com ensenya

el papa Francesc, ens cal una visió sistemàtica. Som dins d'un sistema; no estem aïllats, sols. Per això a la *Laudato Si'* el papa Francesc diu que el crit de la natura ofesa és el mateix que el dels pobres. L'opressió dels pobres i l'opressió de la natura tenen causes comunes que nosaltres hem d'escoltar.

En totes les situacions de crisi climàtica, de guerres, d'injustícies, com trobem l'esperança?

Amb aquesta pregunta em ve al pensament el llibre de Charles Péguy, *El pòrtic de la segona virtut*, que és un llibre sobre l'esperança. Ell descriu l'esperança d'una manera molt bonica. El poeta observa tots aquests desequilibris que vostè esmenta i es pregunta com és possible que continuï havent-hi esperança. Al seu llibre hi ha un passatge molt intens,

on Déu mateix, parlant, diu: “Un fet que em sorprèn és l’esperança dels meus fills.” Alhora l’esperança, la petita esperança, és allò que ens dona el sentit de la mirada de Déu, perquè Déu no perd mai l’esperança. Les dones i els homes d’esperança ens tornen la mirada de Déu, perquè entenen que en les transicions històriques (per molt difícils que aquestes siguin de vegades), la paraula final és la salvació. Nosaltres, cristians, estem “hipotecats” a l’esperança, perquè sabem que la història humana és una història redimida per Jesucrist.

Amb totes les responsabilitats que vostè té, li queda temps per escriure?

Per a mi, escriure és una vocació. I, com a sacerdot, també és una forma de missió, d’apostolat. El gran poeta europeu Rainer Maria Rilke deia que l’escriptor és aquell que diu al seu cor: “Si no escric, moro.” L’escriptura és una qüestió de tenir temps, però no és només això, perquè tantes persones tenen temps i no escriuen... Sobretot, l’escriptura és una necessitat d’expressió, de pensament, de traducció d’un mateix, d’establir relacions amb els altres. És una forma de recerca, i he de reconèixer que aquesta forma de recerca m’habita i ha de tenir una resposta.

A la Bíblia troba la inspiració?

La Bíblia és la meua primera biblioteca. Estimo la diversitat dels seus gèneres literaris, dels seus personatges, la profunditat de les seves paraules. Té un estatus original, perquè és una paraula de revelació. La Bíblia, per a mi, és com el pa quotidià.

Vostè ha participat en l’homenatge al Dr. Armand Puig. Com valora la seva persona i el seu treball a favor del desenvolupament de la universitat catòlica i en la promoció de l’estudi de la Bíblia?

Fa anys que conec el Dr. Armand Puig, i recordo la primera trobada, la gran impressió que en vaig tenir. És un home de gran cultura, apassionat per la Paraula de Déu i per la seva transmissió. Quan després el vaig anar coneixent més, aquesta impressió inicial es va confirmar i es va tornar més profunda. És un gran intel·lectual cristià, molt erudit i també molt espiritual, gran amant de la Paraula de Déu. És un gran transmissor, un gran mediador cultural, perquè entén que la teologia necessita una traducció per als homes i les dones d’avui. A

mi m’ha tocat sempre el seu amor a la seva terra. Jo no coneixia directament (excepte per la literatura) aquest sentiment que suposa Catalunya, el sentiment que habita aquest territori. Puc dir que Armand Puig m’ha ensenyat a entendre l’amor a Catalunya, a aquest poble, a aquesta cultura, amb les seves tradicions, els seus autors, la seva llengua. Li agraeixo molt al professor Puig la seva resposta a la crida del Sant Pare per fer aquest servei molt important a l’agència AVEPRO, que és l’agència que acompanya i promou la qualificació de les nostres facultats a les institucions eclesiàstiques. Ho està fent molt bé, amb molta competència, amb molta audàcia. Per això, quan em van convidar a venir a participar a aquest homenatge, com a prefecte del Dicasteri per a la Cultura i l’Educació, immediatament vaig sentir com un deure ser-hi present. ■

“Armand Puig m’ha ensenyat a entendre l’amor a Catalunya, a aquest poble, a aquesta cultura, amb les seves tradicions, els seus autors, la seva llengua”

**LA PASSIÓ
D'ESPARREGUERA 2024**

FORMAT TRADICIONAL – matí i tarda
10, 17, 24 i 29 de MARÇ

NOU FORMAT – 2 h i 30 min
7, 13, 20, 28 D'ABRIL i 1 de MAIG

WWW.LAPASSIO.NET

MIRIAM DIEZ BOSCH

Directora de l'Observatori
Blanquerna de Comunicació, Religió
i Cultura

Si mirem fotografies de trobades on es decideixen coses que afecten la vida eclesial, solem veure una escassa presència femenina al vèrtex

La dona no és un problema a l'Església

Em preocupa que a la mateixa Església, el paper de servei al qual tot cristià està cridat es desplaci en el cas de la dona, alguns cops, cap a papers més de servitud que no pas d'autèntic servei.”

Són paraules del Papa al llibre *Diez cosas que el papa Francisco propone a las mujeres* (Publicaciones Claretianas), de Maria Teresa Compte Grau. Aquest servilisme persisteix, però la consciència que no està bé tenir classes dins l'estructura eclesial és cada cop més gran. Si als anys 90, quan jo estudiava teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya, moviments com el Col·lectiu de Dones en l'Església eren minoritaris i costava molt l'acostament amb la “jerarquia”, en canvi avui veiem com a moltes ciutats es fan manifestacions i es parla obertament de la necessària igualtat dins l'Església. Hi ha més visibilitat i en algunes estructures més presència. Però encara estem lluny d'una igualtat normalitzada.

La dona no és un problema a l'Església, però sí que és una anomalia. La gran majoria de creients són dones. Les poques persones que prenen decisions són homes. Tothom s'omple la boca de grans paraules, tots estem aquí per servir. Però serveix de poc mantenir desigualtats quan la inspiració i el fundador van ser molt més igualitaris que els actuals successors. Fa poques setmanes vaig tenir la sort de saludar breument el papa Francesc, i li vaig agrair que tinguí dones al seu costat assessorant-lo. Aquestes conselleres fe-

menines són clau, el detonant per a una Església millor. L'Església ha de ser millor per millorar el món, i el món està prenent consciència que homes i dones tenen la mateixa dignitat. I no n'hi ha prou de dir-ho i caure en paper mullat. Calen accions. Decisions. Presències.

Les dones tenen un paper carismàtic però no de govern. Tenim teòlogues però no deganes, ni rectores (si estiguéssim a Alemanya o a Suïssa, això seria diferent). Administradores, sí, acompanyants espirituals, també, dones en patronats, dones amb responsabilitats. I si mirem fotografies de trobades on es decideixen coses que afecten la vida eclesial, solem veure una escassa presència femenina al vèrtex. I pocs cops com a protagonistes. No val ser moderadores, presentadores, apuntadores. La co-responsabilitat reclama poder de decisió i incidència.

Pensem en els seminaris, que tant preocupen el Papa. Calen figures femenines que també assessorin els futurs sacerdots i els presentin amb naturalitat maneres diferents de veure les coses. El Papa ho té clar: allà on hi ha dones al govern, les coses milloren. La visió des dels marges amplia l'horitzó. Feu l'exercici vosaltres mateixos: penseu en dones importants a l'Església, allà on sigueu, en una congregació, a la diòcesi, en una entitat. Surten pocs noms. I si en teniu molts, seré feliç de rebre'ls i quan em demanin que parli de la dona a l'Església els citaré amb orgull. El meu correu és miriamdiez@periodistes.org. ■

“PARE, ENVIEU-NOS PASTORS”

L'Església celebra el Dia
del Seminari, aquest any emmarcat
per la possible reagrupació dels
seminaris i la falta de vocacions

*El seminarista Rui Jorge
va participar en la festa
de la Mare de Déu de
Queralt, el setembre de
l'any 2023.*

Rui Jorge va compartir el dia del conferiment del lectorat amb el rector del Seminari menor de Solsona i els dos seminaristes que hi ha actualment de la diòcesi de Solsona.

MACIÀ GRAU

El Dia del Seminari és un moment de reflexió, en el qual habitualment posem una especial atenció a les xifres de seminaristes i el nombre de noves vocacions que hi ha hagut. Aquest any, però, la reunió que

van tenir els bisbes espanyols amb el papa Francesc per parlar del procés de discerniment i l'impuls de la formació ha fet que els seminaris prenguin un protagonisme especial, que va més enllà dels números. La realitat és que, com va dir el cardenal Joan Josep Omella després de la trobada, que va tenir lloc el 28 de novembre de l'any passat, "som en un canvi d'època molt important per al qual els pastors ens hem de preparar bé".

Un dels principals canvis als

quals es referia l'arquebisbe de Barcelona és la possible reagrupació dels seminaris, una decisió que ajudaria a fer front a la falta de seminaristes a les diòcesis d'arreu del territori. En el cas de Catalunya, aquesta reagrupació ja es va fer fa més de 40 anys amb la creació del Seminari Major Interdiocesà (SMI), on actualment conviuen 17 seminaristes dels set bisbats de la Tarragonense. Aquesta agrupació de joves provinents de diferents punts del territori, com per exemple del bis-

bat de Girona, Tarragona, o Solsona, entre d'altres, fa del SMI un Seminari únic a l'Estat espanyol, i el converteix en un clar exemple a seguir per la Subcomissió Episcopal per als Seminaris, presidida per Mn. Jesús Vidal, a l'hora de complir les directrius establertes des de la Santa Seu. Per conèixer els avantatges i les característiques d'un Seminari com el SMI hem parlat amb el seu rector, Mn. Pere Oliva, amb un dels seminaristes que ja està cursant l'últim curs en aquest Seminari comú, Rui Jorge Marques, i amb el delegat de Pastoral Vocacional del bisbat de Girona, Mn. Joan Soler, que coneix de primera mà quina és la situació real de les vocacions a Catalunya.

SEMINARIS COMUNS, UNA FÓRMULA ENRIQUIDORA

Mn. Pere Oliva és rector del SMI des del mes de juny passat, quan va entrar-hi per substituir Mn. Armand Puig després del seu nomenament com a president de l'Agència de la Santa Seu per a l'Avaluació i la Promoció de la Qualitat de les Universitats. No obstant, la relació d'aquest capellà de Vic amb el SMI es trasllada a l'any 2005, ja que va ocupar-hi el càrrec de vicerector fins al 2011. Coneix, doncs, a la perfecció les característiques d'aquest Seminari, de les quals destaca el bon clima, saludable i familiar, però sobretot la diversitat: "És molt enriquidor que els joves comparteixin el dia a dia amb companys d'altres diòcesis. A més, també tenim una gran diversitat de procedències, hi ha un seminarista que es de les Filipines, dos nois són de Colòmbia... Això és molt positiu per a ells, ja que comparteixen iniciatives i cadascú aporta des de la realitat de la seva diòcesi", explica el rector. En aquest sentit, Mn. Joan Soler, reconeix que el SMI és "un gran do de Déu", perquè "és un lloc on coneixes i estudies amb tots els futurs capellans". Com diu, "quan comences l'etapa com a capellà tot es fa més fàcil, perquè tens una amistat prèvia que fa que el treball en conjunt entre els preveres dels diferents bisbats sigui molt més senzill".

Actualment, al SMI hi conviuen sis seminaristes de la Seu d'Urgell, quatre de Vic, dos de Solsona, dos de Girona, dos de Tarragona i un de Tortosa. Aquesta varietat de procedències, que és pràcticament única

a Espanya, va en la línia del que ha marcat el papa Francesc, com reconeix el mateix Soler, satisfet de veure que hi ha dos seminaristes de Girona vivint al SMI, a més d'un tercer, que rep un acompanyament a banda: "En el cas del SMI, en el seu moment tots els bisbes de la Tarraconense es van posar d'acord per unificar els seminaris en un de sol, i això és el que vol el Papa, que unifiquem els esforços perquè els joves puguin tenir una vida en comunitat i comparteixin la seva vivència de fe". A Catalunya, on part d'aquesta reagrupació ja es va fer, actualment hi ha un total de 58 seminaristes, 18 vivint al Seminari de Terrassa, 23 al de Barcelona, i 17 al SMI. Tots ells es formen acadèmicament a l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

Un dels seminaristes que ha viscut de primera mà el que suposa compartir el dia a dia amb joves d'altres diòcesis és Rui Jorge Marques. Procedent del bisbat de Solsona i nascut a Portugal, Marques destaca la familiaritat que hi ha al SMI, on "ens sentim molt germans, i hi ha un vincle que fa que les coses siguin fàcils i senzilles". En aquest aspecte, el seminarista de cinquè curs reconeix que la importància de crear comunitat és un dels factors essencials per a la formació dels futurs capellans: "En el moment en què entres al Seminari entres en una comunitat, on et sens com a casa, amb l'escalf de persones que s'han plantejat el mateix que tu. A més, una part molt important de la pregària també la fem en grup."

MOTIUS PER A L'ESPERANÇA

A banda de tots aquests avantatges que comporta tenir seminaris comuns, un dels principals factors que fa que sigui necessària una possible reagrupació és la falta de vocacions. És per aquest motiu que el lema del dia del Seminari d'aquest any és "Pare, envieu-nos pastors", que té per objectiu principal aconseguir que més joves responguin a la crida de la vocació sacerdotal. La situació a Catalunya, on ja hi ha moltes parròquies que s'han quedat sense rector perquè aquest s'ha jubilat i no hi ha relleu, continua sense millorar, tot i que com explica Mn. Joan Soler, hi ha motius per a l'esperança: "És cert que hi ha menys vocacions, els nú-

meros són els que són. Però si agafes el percentatge de joves que hi ha a les nostres comunitats cristianes, jo crec que estan responnent amb més generositat que abans. Hi ha molts menys joves, però el descens de seminaristes ha estat més petit en comparació amb el descens de joves cristians que van a les parròquies." És per això que el delegat de Pastoral Vocacional de Girona mira esperant el futur de les vocacions, i reconeix que hi ha moltes persones amb unes ganes de respondre a la crida del Senyor molt gran: "Potser abans hi havia 10 joves a cada parròquia i en sortien tres seminaristes. Ara n'hi ha 2 o 3 i en surt 1, mirem-ho des d'aquesta perspectiva, perquè són joves que responen en un ambient que no és procliu a la vocació, i això vol dir que ho viuran amb una llibertat i una alegria que pot contagiar al seu entorn." D'altra banda, dins d'aquest procés de canvi que està vivint l'Església catalana, Soler també recorda que el món és cada vegada més global, i que si ens falten sacerdots, no hi haurà cap problema que "vinguin preveres d'altres països a donar-nos un cop de mà", com ja ha passat en algunes parròquies.

Els mateixos seminaristes, com Marques, també reconeixen que la falta de vocacions és un tema que els preocupa, i el veuen com un aspecte a treballar fonamental: "Sempre estic en contacte amb la delegació de Vocacions a Solsona, per intentar revitalitzar les parròquies, i per ajudar que els joves facin un pas endavant. Els seminaristes som testimonis del que és la crida

PERE OLIVA
"És molt enriquidor
que els joves
comparteixin el dia
a dia amb companys
d'altres diòcesis"

JOAN SOLER
"El Seminari Major
Interdiocesà és un
gran do de Déu"

vocacional, i entre nosaltres parlem de les vocacions amb freqüència. Ho afrontem amb maduresa i sense temor, especialment els que venim de diòcesis més rurals, on hi ha parròquies que s'han quedat sense capellà. Preguem perquè surtin noves vocacions però també treballem perquè els joves vegin que Déu continua cridant, parlant, i que cal respondre sense por i amb alegria. No perdem l'esperança.”

Precisament per aconseguir que més joves responguin a la crida del sacerdoci, amb motiu del Dia del Seminari des del SMI s'ha preparat un tríptic que han enviat a totes les diòcesis. El document té fotografies del Seminari, un recull de notícies de les activitats que s'hi han fet aquest curs, i una breu presentació del rector i l'equip de formadors. L'objectiu, com explica Mn. Pere Oliva, és el de mostrar com funciona per dins un Seminari, però també el de cridar a les noves vocacions: “Té una vessant informativa però també vol servir de crida, per als joves que s'ho estan plantejant.” D'altra banda, per celebrar el dia de Sant Josep, els seminaristes del SMI comparteixen un àpat al Seminari de Barcelona, on després de fer una estona de pregària també participen en una jornada esportiva fraterna.

EL PAPER DE LES PARRÒQUIES, ESSENCIAL

Tot i que els seminaris siguin els responsables de formar i acompanyar els futurs capellans, una part important de la responsabilitat d'aconseguir que hi hagi noves vocacions recau en les parròquies, que com explica Mn. Joan Soler, continuen sent totalment vàlides per mostrar als joves com poden viure la seva fe. “La parròquia és un lloc essencial per a les vocacions, tota la comunitat cristiana s'ha de sentir responsable d'acompanyar els joves perquè puguin respondre a la seva vocació. Això passa per tenir comunitats vives, il·lusionades, que pregunten, i que organitzen activitats per progressar en la fe”, diu Soler.

Un clar exemple de la importància de les parròquies el trobem en Rui Jorge Marques, que precisament va decidir entrar al Seminari gràcies al seu rector i els seus catequistes. Com recorda, tot va començar quan va decidir rebre el sagrament de la

Els seminaristes del SMI, durant una sortida a les fonts del Llobregat.

Confirmació, seguint l'exemple del seu germà, amb el que sempre han estat molt units: “Quan vaig arribar a Catalunya em vaig distanciar de l'Església una mica, fins que el meu germà em va dir que s'havia confirmat. Això em va marcar molt a fons, tant en la fe com humanament, i vaig decidir anar a la parròquia de Cardona, on vivia en aquell moment, per començar la catequesi de la Confirmació. A partir d'aquest primer contacte amb el rector vaig començar a anar més a missa, a fer d'escolà, i vaig redescobrint tot l'àmbit parroquial. La parròquia va passar a ser un lloc on em sentia molt estimat i acollit, i no em costava res dedicar-li temps per estar amb els feligresos. Al final de la catequesi, quan estudiava 4t d'ESO, vaig començar a sentir el que Déu em demanava.” Aquell mateix any, després d'un estiu on Marques va participar en un encontre vocacional i va visitar el santuari

de Lourdes, la seva catequista li va fer la pregunta que li canviaria el rumb de la vida: “Em va preguntar si m'havia plantejat ser sacerdot, i això va ser una petita llavor que va plantar dins meu, que cada dia en la meua pregària personal em feia pensar què volia Déu per a mi. A partir d'aquell moment, i amb l'ajuda de Xavier Novell vaig entrar al Seminari menor de Solsona, per convida amb altres joves que es plantejaven el mateix que jo.”

La història vocacional de Marques demostra la importància del treball de les parròquies, que són les que posteriorment es posen en contacte amb els delegats de Pastoral Vocacional quan hi ha un jove amb inquietuds. A partir d'aquest moment, el delegat, com és el cas de Mn. Joan Soler, els ajuda a discernir perquè trobin el que és millor per a ells, sempre en col·laboració amb el rector de la parròquia, perquè com diu, “tots som membres d'una comunitat”. En

aquest sentit, el mateix Soler reconeix que la vocació no només val·liga als capellans o als religiosos, sinó que cada cristià hauria de descobrir la seva: “La vocació forma part de l’ésser mateix, del cristià. Déu ens crida a cadascú a respondre amb generositat en la nostra vida.”

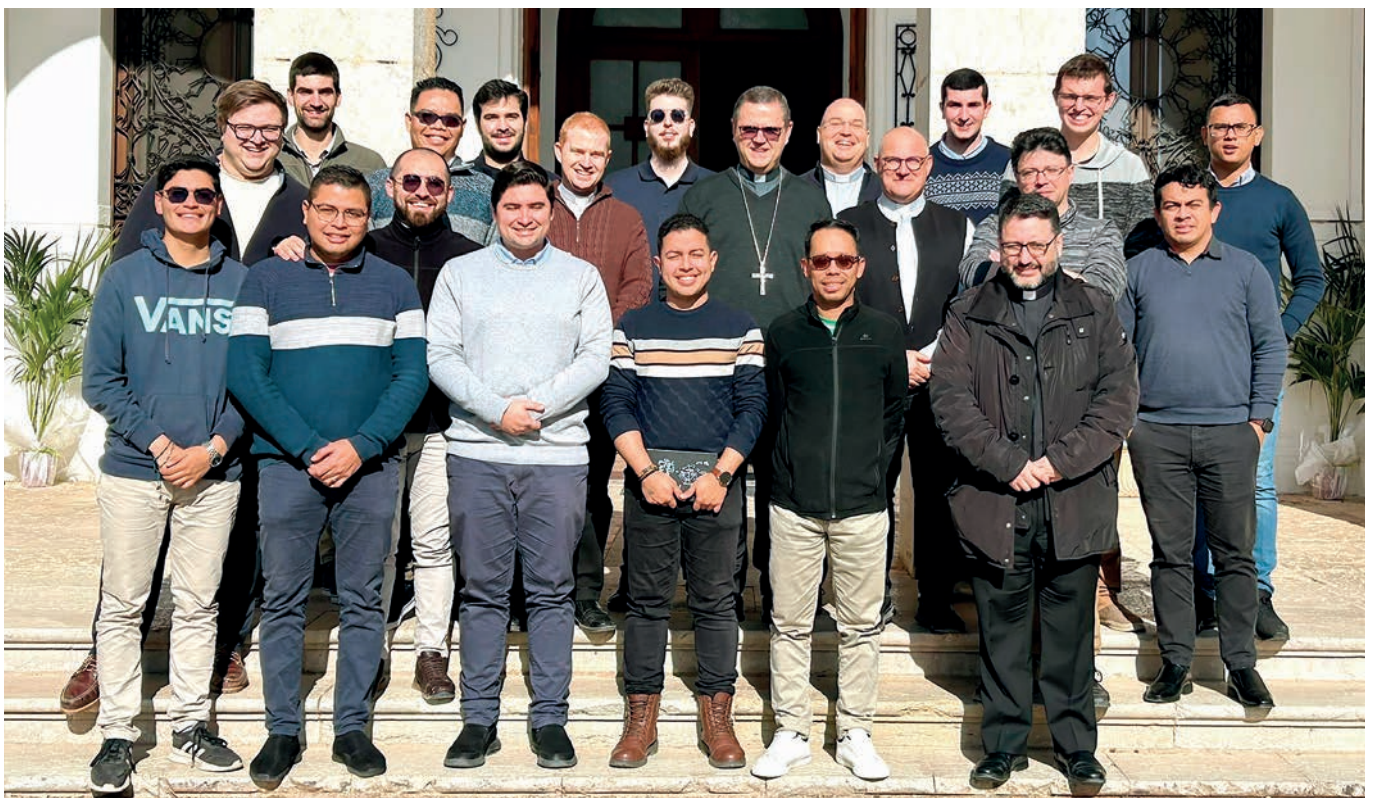
EL FUTUR DELS SEMINARIS

Tot i que la Subcomissió Episcopal per als Seminaris ja està treballant per seguir les recomanacions de la Santa Seu, tant el rector del SMI com Mn. Joan Soler reconeixen que els canvis es faran gradualment, i que els bisbes encara no han pres cap decisió: “De moment encara no hi ha res concret, tot i que és cert que des de Roma ens han animat que hi hagi una certa unitat, és a dir, que els seminaris han de tenir una consistència numèrica, però encara no sabem com es farà. Això ho han de resoldre els bisbes, i no hi ha cap resolució feta”, diu Mn. Pere Oliva. D’aquesta manera, seguint l’exemple del SMI, els seminaris podran continuar acompanyant els futurs capellans de la millor manera possible, i els seminaristes seran així el millor testimoni per als joves que s’estan plantejant respondre a la crida de Déu. ■

RUI JORGE MARQUES
“Afrontem la falta de vocacions amb maduresa i sense temor, especialment els que venim de diòcesis més rurals”

“Els seminaristes som testimonis del que és la crida vocacional, i entre nosaltres parlem de les vocacions amb freqüència”

JOAN SOLER
“La parròquia és un lloc essencial per a les vocacions, tota la comunitat cristiana se n’ha de sentir responsable”

Els seminaristes del SMI i els seus formadors, als exercicis espirituals d’aquest any a Tortosa, predicats pel bisbe Sergi Gordo.

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana
parlem de la **dona** a
l'**Església**, coneixem la
nova presidència de la
Conferència Episcopal
Espanyola i ens apropem a
la **Setmana Santa de Reus**

Cesc Martí Romo

*Confrades del Jesús de l'Amargura a la
Setmana Santa de Reus.*

TERRASSA

Trobada de la Life Teen Conference a Montserrat

Més de 500 participants, entre preveres, diaques i laics, de diversos països europeus van participar el cap de setmana de l'1 al 3 de març a la basílica de Santa Maria de Montserrat a l'edició d'enguany de la Life Teen European Training 2024, un mètode de nova evangelització que està ajudant els adolescents i joves a viure la fe.

VIC

Nova etapa del Consell Diocesà de Pastoral

El 2 de març es va reunir per primera vegada el Consell Diocesà de Pastoral per al període 2024-2027. És un organisme que s'havia aturat durant la celebració del Sínode diocesà. Sota la presidència del bisbe, és un òrgan de consulta respecte de les activitats pastorals. En la seva primera sessió, celebrada al Seminari de Vic, es van presentar els membres que en formen part i es parlà dels decrets sinodals.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Dia del Seminari, avui i tot l'any

El 17 de març l'Església ens convida a agrair a Déu el do de la vocació sacerdotal amb el lema "Pare, envieu-nos pastors". Durant tot l'any, cada darrer dijous de mes hi ha una pregària a la catedral-parròquia de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat. Seguidament, té lloc una trobada vocacional amb el bisbe Agustí a la Casa de l'Església. Aquesta activitat és oberta a tothom que hi tingui interès.

LLEIDA

Jornada de Pastoral Penitenciarària

Una seixantena de persones van participar el 2 de març a la XXVIII Jornada de Pastoral Penitenciarària dels bisbats amb seu a Catalunya, que va tenir lloc a l'Acadèmia Mariana de Lleida. Roberto Martín Alfonso va fer una conferència sobre *Estrangers a la presó*, després de la qual el bisbe Salvador va presidir una eucaristia. La jornada es va tancar amb una taula rodona per intercanviar experiències.

TORTOSA

Assemblea diocesana de Mans Unides

El 3 de febrer Mans Unides de la diòcesi celebrava l'assemblea anual, que per primer cop va presidir el bisbe Sergi Gordo. L'assemblea va tenir com a punt central l'elecció de la nova presidenta diocesana. La votació dels 55 membres assistents a la convocatòria va atorgar la seva confiança a Carmen Manzano Giménez.

GIRONA

Mn. Jordi Font dirigeix el recés de Quaresma de l'arxiprestat Farners-Montseny

El 3 de març va tenir lloc, a Vilobí d'Onyar, el recés de Quaresma de l'arxiprestat Farners-Montseny. Va ser dirigit per Mn. Jordi Font, sota el títol *Crist present en la litúrgia*. Font va afirmar que "l'Encarnació és l'esdeveniment més notable del cristianisme" i que aquest "transforma les categories del temps".

TARRAGONA

Ritu d'elecció dels catecúmens a la catedral de Tarragona

El dia 25 de febrer va tenir lloc el ritu d'elecció dels catecúmens a la catedral de Tarragona, que va presidir l'arquebisbe Joan Planellas i va comptar, també, amb la participació de Mn. Joan Àguila, vicari general de l'arxidiòcesi, i Mn. Antoni Pérez de Mendiguren, director del Secretariat diocesà per al Catecumenat.

URGELL

Pelegrinatge a la basílica de la Sagrada Família

Dos-cents vint-i-tres fidels de la diòcesi d'Urgell van participar, el 2 de març, en un pelegrinatge a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona. Aquesta iniciativa, emmarcada dins de les activitats de Quaresma organitzades per l'arxiprestat de les Valls d'Andorra, va unir fidels de les set parròquies andorranes, i els va oferir una experiència espiritual en un dels llocs més emblemàtics de Catalunya.

SOLSONA

Festa dels sants màrtirs Celdoni i Ermenter

El 3 de març l'església parroquial de Sant Miquel i Sant Vicenç de Cardona va celebrar un ofici solemne presidit pel bisbe Francesc Conesa i els preveres de la vila. Aquesta diada dona el tret de sortida a les celebracions del 625è aniversari de l'arribada de les relíquies dels sants màrtirs Celdoni i Ermenter a la vila ducal. La missa comptà amb la participació de la Coral Cardonina i els geganters cardonins.

Francesc demana, amb més força, promoure la igualtat en dignitat de les dones

Un 8M per “desmasculinitzar l'Església”

En la trobada del Papa amb la Comissió Teològica Internacional amb prou feines hi havia dones.

ÁNGELES CONDE
Corresponsal a Roma

A finals de novembre, en una trobada amb la Comissió Teològica Internacional, organisme que ajuda la Santa Seu, especialment la Doctrina de la Fe en afers doctrinals de pes, alguna cosa va cridar l'atenció

del papa Francesc. D'entre les prop de 30 persones que participaven en l'audiència, només hi havia 5 dones. El Sant Pare, en el seu discurs improvisat, va fer notar que eren molt poques. Per això, va assegurar que en aquella Comissió feien falta més dones i que aquella circumstància denotava que calia “desmasculinitzar” l'Església. Aquella idea d'alguna manera va calar en l'ànim del Papa de tal manera que, per a l'últim Consell

de Cardenals celebrat a principis de febrer, Francesc va voler que els seus principals homes de confiança escoltessin la veu de tres dones: la filla de Maria Auxiliadora Linda Pocher; la consagrada de l'Orde de les Verges de la diòcesi de Verona, Giuliva di Berardino; i la bisbessa anglicana Jo Baileys Wells, casada i vicesecretària general de la Comunió Anglicana.

Si ens cenyim a la Cúria romana, el cert és que, al contrari del que pugui

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Les dones a l'Església

En aquest mes de març, mes de les dones, hem vist arreu del món concentracions per recordar que encara som molt lluny de caminar en igualtat com a éssers humans, homes i dones. L'Església no només no s'escapa d'aquesta injustícia, sinó que va a la cua de la societat en la consideració de la dignitat igual d'homes i dones.

Lluny de ser la comunitat d'iguals de la qual es va envoltar Jesús, on elles van participar com a deixebles i diaconesses, l'Església dels nostres dies és una estructura piramidal amb els homes cèlibes al capdavant. En les darreres setmanes s'han mobilitzat a l'Estat espanyol grups de dones catòliques en 26 ciutats sota el lema "Memòria i Esperança, fins que la igualtat es faci costum".

Aquests grups demanen que el clericalisme deixi de ser, com diu Francesc, aquest "flagell que fa mal a l'Església i esclavitzava el sant poble fidel de Déu" i que, en canvi, es faci costum la fraternitat, la dignitat de tota persona i el seu dret ple a participar de tota la vida de l'Església, incloent-hi la sacramentalitat i la presa de decisions.

En el seu camí de reivindicació aquests grups uneixen les seves veus a les de les dones (i també homes) d'arreu del món en l'Església catòlica. És una llavor d'esperança que ja està brotant i experimentant-se en la taula sinodal i en tantes taules compartides entre homes i dones seguidors de Jesús de Natzaret.

semblar, les dones estan molt presents en la seva estructura i, sense elles, difícilment funcionaria. Perquè la gran part dels treballadors de la Santa Seu són laics i, per tant, hi ha una presència femenina important. Podem pensar en la recepcionista de Casa Santa Marta; en les treballadores de la Farmàcia vaticana; en les desenes de dones preparadíssimes que treballen als dicasteris; en la vicedirectora de l'Oficina de premsa de la Santa Seu, Cristiane Murray; en l'encarregada del departament de restauració de la Biblioteca Vaticana, la sevillana Ángela Núñez Gaitán; o en la secretaria de la Pontificia Comissió per a Amèrica Llatina, la professora Emilce Cuda. I això per dir-ne algunes de laiques. Entre les religioses, podem esmentar la "vicealcaldessa" de la Ciutat Estat del Vaticà, sor Raffaella Petrino. D'ella, el Papa n'ha arribat a dir que "les coses rutllen molt millor" des que és la número dos a la Ciutat Estat.

En els darrers mesos, Francesc ha confiat també rols importants a dues religioses. D'una banda, a sor Simona Brambilla a la qual va nomenar secretària del Dicasteri per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica en substitució de l'espanyol José Rodríguez Carballo. De l'altra, a sor Silvana Piro, designada com a sotssecretària de l'Administració del Patrimoni de la Seu Apostòlica. Aquesta oficina és la que gestiona els béns mobles i immobles del Vaticà, un total d'un milió i mig de metres quadrats. El percentatge de dones que treballen a la Santa Seu ha crescut en aquests deu anys, i han passat de gairebé el 19,2% al 23,4%. La força de treball femenina al Vaticà està formada per unes 1.200 dones.

Contribueixen que la locomotora vaticana funcioni, però, en no poques ocasions, el seu lloc és el vagó de cua.

En els darrers dies, s'han celebrat esdeveniments diversos a Roma amb motiu del Dia de la Dona. Francesc ha demanat que es treballi amb més força per promoure la igualtat en dignitat de les dones. Així s'expressava en el seu missatge adreçat a la trobada *Donne leader: verso un futuro migliore* ("Dones líders, cap a un futur millor") organitzada per Caritas Internationalis i les ambaixades del Regne Unit i Austràlia davant la Santa Seu. Durant les sessions es va posar de manifest com l'Església, a través de moltes organitzacions, treballa per a l'empoderament de les dones a través de programes d'educació, atenció sanitària bàsica, iniciatives econòmiques innovadores i projectes de suport en situacions d'especial vulnerabilitat.

De la seva banda, l'organització femenina catòlica més gran del món, la Unió Mundial de les Organitzacions Femenines Catòliques (UMOFC), reconeguda per la Santa Seu com a associació pública internacional de fidels, va convocar dones de diferents països per donar a conèixer la seva aportació com a artífex de pau. L'esdeveniment titulat *Dones semblant llavors de pau i conreant la trobada*, va tenir un marcat caràcter interreligiós i ecumènic amb la intervenció de representants de diferents religions.

La UMOFC representa uns 8 milions de dones d'uns seixanta països. Es tracta de l'associació catòlica de dones més gran del món que va néixer el 1910 per iniciativa de dones visionàries que van unir organitzacions de diferents països perquè la seva veu tingués més força. Entre elles va haver-hi una espanyola d'importància cabdal en la història de l'Església: Pilar Bellosillo, presidenta de la UMOFC des del 1961 fins al 1974. La Pilar va ser l'única dona laica auditora al Concili Vaticà II que va formar part de la comissió que va preparar la *Gaudium et spes*. En les seves intervencions va reivindicar que l'aspecte femení no fos tractat com un tema en si mateix, sinó que s'afirmés la dignitat de la persona humana i la igualtat fonamental que conferia a qualsevol dona batejada el principi de corresponsabilitat apostòlica. ■

Si ens cenyim a la
Cúria romana, el cert
és que, al contrari del
que pugui semblar,
les dones són molt
presentes en la seva
estructura

TERESA CASILLAS

Neuroquímica i educadora

Primeres declaracions de Mons. Luis Argüello com a president de la Conferència Episcopal Espanyola

“Som d'un únic bàndol: del bàndol de l'Evangelí i del Regne de Déu”

D'esquerra a dreta: el cardenal José Cobo, Mons. Luis Argüello i José Gabriel Vera, director de l'Oficina d'Informació de la CEE.

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA
Redacció

La Conferència Episcopal Espanyola (CEE) ha renovat els seus càrrecs per als propers quatre anys. Poc després de l'elecció, compareixien davant dels mitjans de comunicació els nous president, l'arquebisbe de Valladolid, Mons. Luis Argüello, i vicepresident, l'arquebisbe de Madrid, el cardenal José Cobo.

En les seves primeres paraules, Mons. Argüello acollia la invitació del cardenal Joan Josep Omella en el seu discurs de comiat com a president de la CEE, on feia una crida a la comunió. “Molts cops els comentaris, la nostra poca traça, poden donar a entendre que formem bàndols diferents, però som d'un únic bàndol: del bàndol de l'Evangelí i del Regne de Déu. No tenim cap altre bàndol”, deia el nou president de la CEE.

Un dels gestos més comentats entre els periodistes ha estat el fet que Mons. Argüello i el cardenal Cobo saludessin un grup de víctimes d'abusos concentrades a les

portes de la seu de la Conferència Episcopal per protestar. L'arquebisbe de Madrid ha explicat que volien recollir aquesta protesta i manifestar el compromís de l'Església “en tot el que significa la transparència, el canviar la nostra cultura i tenir una veu d'esperança posant la centralitat en la víctima; no tant en els números i les dades, sinó en la víctima i en l'escolta de cada víctima”.

Amb aquest gest, ha destacat el cardenal Cobo, “hem escoltat el que deien. Continuarem trobant-nos amb elles com amb totes les associacions de víctimes perquè hi hagi un diàleg fluid. Aquesta és la nostra feina ara

mateix i és el que anem aprenent i intentem consolidar en els nostres protocols, en les nostres pastorals i en la nostra manera de treballar”.

El president de la CEE ha subratllat que les seves noves responsabilitats suposen un servei, “un servei de col·legialitat per impulsar la sinodalitat en l'Església, però no només la nostra missió té a veure amb la vida interna de l'Església, sinó que ens anima un desig d'anunci, de missió, de portar la Bona Notícia de l'Evangeli a totes les persones que la vulguin acollir”.

En la nova etapa que afronten, el cardenal Cobo també ha assenyalat el servei com a clau: “Hem de ser capaços de servir i de servir junts a la comunió. I servir que l'Església dialogui amicalment amb el nostre món. Ajudar i ajudar-nos tots perquè puguem escoltar, aprendre i ensenyar pautes d'esperança en temes determinats que van apareixent i on hem de veure on és la llum i aportar-hi llum. Tenim un desig de servir i de mirar endavant amb esperança.”

Personalment, l'arquebisbe de Madrid espera “ser facilitador, fer les coses fàcils, possibilitar que la gent es trobi, que hi hagi comunió cap endins i cap enfora”.

EXERCICI D'ESCOLTA

En els moments actuals, el president de la CEE ha considerat que “és necessari fer un exercici d'escolta de les situacions que viuen les persones que són a la nostra societat, especialment ens preocupen les situacions de ‘pobresa del cor’ i les pobreses materials”.

Segons Mons. Luis Argüello, “la societat té un anhel ocult, i molts cops molt expressat, de trobar fonts per a una regeneració ètica i també per propiciar trobades i reconciliacions”.

Davant dels desafiaments que presenta aquest canvi d'època, el president de la CEE ha ratificat “una crida al treball comú des de les fonts que nosaltres podem compartir i oferir, que és la dignitat sagrada de tota vida humana i també la crida a

l'exercici del bé comú”.

Mons. Argüello també ha volgut mostrar-se esperançat, malgrat els reptes que suposa la disminució de cristians i l'allunyament de moltes persones de l'Església: “Creiem que des de l'escolta podem descobrir batecs del cor cap als quals l'Evangeli de Jesús té una llum i una terra ferma per aportar per construir plegats un camí de bé comú.”

A més, ha confirmat el desig de dialogar amb el govern espanyol i les administracions públiques “per col·laborar pel bé comú, una col·laboració que ha de ser lleial, respectuosa i recíproca”.

D'altra banda, la Plenària de la CEE ha escollit el bisbe de Tortosa, Sergi Gordo, membre del Consell Episcopal d'Economia; l'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas, membre de la Comissió Permanent; el bisbe de Solsona, Francesc Conesa, nou president de la Comissió per a la Doctrina de la Fe, i l'arquebisbe de Sevilla, Josep Àngel Saiz, membre de la Comissió Executiva. ■

COMIAT DEL CARDENAL OMELLA

Mons. Luis Argüello succeeix en el càrrec l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Joan Josep Omella. En la seva última intervenció com a president de la CEE, després de quatre anys de servei, el cardenal Omella posava en relleu que “la Conferència Episcopal Espanyola està i vol estar amb el pastor, el papa Francesc”.

L'arquebisbe de Barcelona instava els bisbes espanyols a treballar en comunió per continuar anunciant l'Evangeli “amb esperança, humilitat, valor i alegria”.

El servei ha estat un dels punts que subratllava el cardenal, i destacava la importància de vetllar per la formació dels sacerdots: “La qualitat humana, evangèlica i pastoral dels nostres sacerdots marcarà el guiatge i empena de les nostres comunitats cristianes que lluiten per apostar per les benaurances com a veritable camí de l'amor cristià i humà.”

No oblidava l'arquebisbe de Barcelona animar els bisbes en la seva missió de lluitar contra la polarització i la desigualtat.

El discurs complet es pot llegir aquí:

Les confraries de Jesús de l'Amargura, la Verònica i els Sants Just i Pastor celebren el 75è aniversari

Tradició i religiositat popular a la Setmana Santa de Reus

La Confraria Jesús de l'Amargura és propietària del pas "Jesús troba la seva mare", de l'escultor vallenc Josep Busquets.

JOAN BORONAT
Reus

L'arquebisbe Planellas
va destacar que les
associacions són com
"un gran mitjà per
dur el primer anunci a
persones allunyades"

A les portes de la Setmana Santa, les confraries i germandats adquireixen tot el protagonisme per la seva participació en les processons penitenciaris, manifestació cabdal de tradició i religiositat popular. En la Setmana Santa 2024, la de Reus està de celebració, atès que tres confraries commemoren, amb goig, el seu 75è aniversari: la Confraria Jesús de l'Amargura, la Confraria de la Verònica i la Confraria dels Sants Just i Pastor.

Recentment, es va celebrar la II Trobada Diocesana de Confraries de Setmana Santa, després de més de deu anys de la primera reunió, amb la participació de més de 120 representants de 60 associacions de l'arxidiòcesi. Precisament, l'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas, que va pre-

sidir l'assemblea, va posar en relleu el paper de les confraries a l'hora "de promoure el culte públic dels misteris de la fe cristiana, especialment els referits a la passió, mort i resurrecció del Senyor i també l'evangelització i l'exercici de la caritat cristiana". Igualment, va destacar que les associacions són com "un gran mitjà per dur el primer anunci a persones allunyades, que troben la gran oportunitat de viure la fe mitjançant les seves associacions".

És en aquest context que val la pena donar a conèixer, com es mereix, la trajectòria i vicissituds d'aquestes tres confraries reusenques.

JESÚS DE L'AMARGURA

La Confraria de Jesús de l'Amargura va ser fundada el 28 de maig del 1949 amb el nom de "Cofradía de Jesús de la Amargura de Empleados de Banca, Bolsa, Ahorro y Previsión", per bé que l'associació feia dos anys que desfilava a la processó del Sant Enterrament, però sempre amb l'uniforme, com en l'actu-

alitat, els confreres de la qual vesteixen vesta blanca amb la cucurulla, cinturó i punys de color vermell. El seu estendard és una creu de fusta amb la rosa de Reus a sobre, i envoltada per la corona d'espines, brodat per les monges de la Providència.

La confraria és propietària del pas "Jesús troba la seva mare", de l'escultor vallenc Josep Busquets, que data del 1951, el qual va ser beneït per l'aleshores arquebisbe de Tarragona, el cardenal Benjamín de Arriba y Castro. El pas representa, en quatre figures, Jesús camí del Calvari, la seva Mare, Maria Magdalena i Maria Cleofàs.

Des de la seva fundació, la seu canònica de la confraria va ser l'església de Sant Francesc d'Assís, fins que l'any 2021, l'assemblea de l'entitat va decidir traslladar la seva seu a la parròquia de Crist Rei. L'objectiu principal del canvi va ser amb l'ànim de participar més activament de les activitats d'una parròquia durant tot l'any i no limitar-se només a la Setmana Santa. Crist Rei no acollia cap confraria, mentre que la parròquia de Sant Francesc és seu de diverses associacions.

La confraria participa en la Processó del Prendiment de Dimecres Sant, de la qual n'és coorganitzadora, i en la del Sant Enterrament de Divendres Sant, acompanyada d'una banda de timbals pròpia, que ha estat refundada l'any 2022.

CONFRARIA DE LA VERÒNICA

Essent fundada l'any 1949, la Confraria de la Verònica va néixer en el si de la indústria tèxtil reusenca, sorgida de "La Hermandad Textil del Beato Antonio María Claret". En els seus estatuts figura, com a finalitat, posar en valor la compassió i la caritat, tot seguint els passos de santa Verònica.

La confraria, com moltes entitats, no ha estat exempta de moments difícils que, per diverses causes, van fer trontollar les manifestacions de la Setmana Santa. Malgrat les maltempsades, els valors de la Verònica mai van estar somorts i la flama, sempre viva, va revifar en les noves generacions perquè aquestes creuen que el llegat de la Verònica és més actual que mai. Encoratgen a sumar-se al projecte confrare que impulsen, i seguir "teixint somnis de futur", tal com és el lema del cartell del seu 75è aniversari.

El misteri, que data del 1950, porta la imatge de la Verònica, una talla de fusta daurada i policromada de l'escultor barceloní Josep Maria Camps i Arnau. La imatge està exposada permanentment a la capella dels Teixidors de la parròquia de Sant Joan Baptista. Quant a la indumentària que vesteix la confraria, aquesta està vinculada a la vestimenta de bisbe, recordant la dignitat de sant Antoni Maria Claret, patró del tèxtil i de la confraria, que aplega al voltant de 150 membres.

Com a grups propis, compta amb l'Agrupació Musical de la Verònica: Clau de Volta, Ministrils de la Verònica i l'acompanyament del Cor d'Arezzo i d'A3sons. Enguany incorporen la "Dansa de la mort", per al Divendres Sant, recuperada per l'entitat.

CONFRARIA DELS SANTS JUST I PASTOR

Va ser creada el 1949 per components del gremi del "Comercio Mixto Textil", que agrupava principalment les botigues dels teixits, merceries i sastres; d'aquí que és coneguda popularment com la Confraria dels "botiguers" i va rebre el nom dels sants patrons del gremi.

La confraria va sortir per primera vegada el Dimecres Sant del 1950, amb el Misteri de l'Ecce Homo, el conjunt escultòric datat del mateix any, obra de Joan Rebull, amb dues talles (Jesucrist i Pilat), representant el moment que Pilat presenta Jesús al poble, abans de ser condemnat a morir a la Creu. L'obra escultòrica va ser restaurada l'any 1999 al taller de Salvador Jassans, deixeble de Rebull. Aquesta peça va guanyar el primer premi d'Escultura Religiosa en una exposició a Madrid l'any 1951.

Cal remarcar que la Confraria es va dissoldre l'any 1976, motiu pel qual les escultures van quedar dipositades al Museu Comarcal Salvador Vilaseca, de la ciutat. Va ser el 1995, quan es va refundar la confraria, moment en què

L'aniversari de la Confraria de la Verònica té com a lema "Teixint somnis de futur". La imatge és una talla de fusta daurada i policromada de l'escultor barceloní Josep Maria Camps i Arnau.

torna a desfil·lar. A partir de llavors, s'ha consolidat un grup de dotze senyores amb "Peineta y Mantilla". Des del 1952 compta amb vuit armats i un capità. La uniformitat és vesta i cucurulla blanca, amb capa de color grana, amb la insígnia brodada de la Confraria.

Entre els objectius que es proposa la Confraria hi ha el propòsit de crear un vessant solidari per ajudar els infants més desafavorits de casa nostra, a través d'un projecte de caritat semestral en favor dels nens i nenes de la Fundació Mn. Frederic Bara i Cortiella, de Reus.

La Confraria dels Sants Just i Pastor és coneguda com la Confraria dels botiguers, i el seu conjunt escultòric representa el Misteri de l'Ecce Homo.

Les tres confraries
reusenques malden
per moure a la
participació les noves
generacions i per
transmetre el missatge
de Jesucrist

Les tres confraries reusenques, sense perdre les arrels i la seva essència, en el 75è aniversari malden per moure a la participació les noves generacions i per transmetre el missatge de Jesucrist, amb un anunci actual que mantingui viva la tradició i la religiositat popular a Reus. ■

En els darrers anys, hem patit un bombardeig transgenerista, que s'ha imposat des de l'educació fins a la sanitat

A propòsit de la “Llei trans”

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, avui voldria fer esment al projecte de “Llei trans” del Parlament de Catalunya. Aquest projecte de llei conté una qüestió sorprenent: a partir dels dotze anys els infants esdevenen *superadults*, perquè la proposta de llei exigeix que prevalgui la voluntat d'aquests infants quan decideixin que volen transformar els seus cossos i identitats administratives. Si la família no hi està d'acord, aleshores la Generalitat proposarà un mediació. Però no per *mediar*, com el seu

nom indica, sinó merament per assegurar que “la decisió final respecti l'opinió de la persona menor”. Si les coses són així, el fet que els mateixos pares s'oposin a adoptar el punt de vista del nen serà un exercici de “violència familiar” que, aleshores, podrà autoritzar l'Administració pública a actuar. En conclusió, si aquest projecte de llei tira endavant la mare i el pare efectius de tots els nens del nostre país passarà a dir-se “Generalitat de Catalunya”.

Per contra, davant d'aquest despropòsit, no deixa de ser significatiu que el mes de gener passat l'opinió pública responia de manera favorable a la proposta del Govern central de legislar per evitar que els continguts pornogràfics arribessin a les pantalles dels nens i dels adolescents, amb l'argumentació que són persones immadures i que no es troben preparades per enfrontar-se a segons quina mena d'imatges. En què quedem? No hi ha maduresa per als continguts porno i, en canvi, hi ha maduresa per canviar de sexe?

Per tot això, davant d'aquest projecte de “Llei trans”, ens felicitem de la posició donada per les *Feministes de Catalunya*, que, per mitjà de la seva presidenta, la Dra. Sílvia Carrasco, professora de la Universitat Autònoma de Barcelona, s'hi estan oposant. Ja el mes de novembre del 2022

van registrar al Parlament l'estudi *D'homes adults a nenes adolescents*, en el qual s'analitzen dades del mateix Departament de Salut on s'hi exposa l'augment exponencial del nombre d'infants i de noies adolescents que es declaren *trans* i que, seguint el “model afirmatiu” de trànsit, són sotmesos a tractaments hormonals i quirúrgics que aturen el seu creixement i els emmalalteixen per sempre. Lluny de resoldre problemes reals —afirmen les Feministes— el que fa és augmentar-los, desprotegint la infància, les dones, les persones homosexuals i les persones que pateixen un rebuig dels atributs sexuals del seu cos. També assenyalen que, a voltes, la falsa fugida del propi cos amaga problemes i vulnerabilitats d'un entorn social hostil i frívol.

En els darrers anys, hem patit un bombardeig transgenerista, que s'ha imposat des de l'educació fins a la sanitat, que no hi ha dos sexes sinó molts, que el sexe es pot canviar, que existeix una “identitat de gènere” innata al marge del cos sexual, que el dret a la salut passa per l'autodiagnòstic i la medicalització a demanda, i que criticar aquestes creences ve a ser com un delictes d'odi assimilable al feixisme. Pel bé dels nostres infants i adolescents, aturem aquests despropòsits.

Ben vostre. ■

Partint de la premissa que el ministeri sacerdotal és insubstituïble en l'Església, no podem fer res més que mirar amb esperança el futur

Vocacions sacerdotals, una quimera?

ROMÀ CASANOVA

Bisbe de Vic

Al bisbat de Vic estem celebrant dues commemoracions significatives del nostre Seminari diocesà: els 275 anys d'aquesta institució i el setanta-cinquè aniversari de l'edifici actual. Aquestes efemèrides ens posen al davant el gran repte de cercar els servidors de les comunitats cristianes en el ministeri sacerdotal. El desafiament és gran: som conscients de la manca de fe en el cor de tantes i tantes persones; si més no, de manca de pràctica cristiana. Ja no n'hi ha prou d'afirmar la falta de vitalitat de les comunitats, el problema és molt més profund: el desconeixement de

Crist entre els nostres coetanis. En cap altra època de la història de l'Església en aquest país, al meu entendre, no hi ha hagut aquest fenomen sociològic.

El repte és immens, perquè és clar que, com deia sant Agustí, "els pastors bons surten d'entre les ovelles bones". Tot i això, partint de la premissa que el ministeri sacerdotal és insubstituïble en l'Església, no podem fer res més que mirar amb esperança el futur. Encara que en aquests moments les vocacions sacerdotals semblin una quimera entre nosaltres, tenim la certesa que el Senyor no abandonarà mai el seu poble i ens donarà els pastors que necessitem.

Certament que estem en temps de sequera, no sols per la manca de pluja, sinó perquè les nostres parròquies no estan pas gaire galdoses, però no podem pensar que sigui impossible que hi hagi respostes generoses a la crida del Senyor en el cor de molts joves. L'aigua cau del cel. La demanem amb insistència en la nostra oració. La gràcia de Déu també ve del cel, de les mans amoroses del nostre Pare. Els sacerdots són un do que el Senyor ens concedeix i que es concreta en cada parròquia. Com a do que són, els preveres i també els seminaristes

els hem de demanar amb insistència al Senyor perquè els hem de menester. Necessitem sacerdots, necessitem més sacerdots, necessitem sants sacerdots.

La crisi de vocacions en palesa també una altra de més fonamental: la crisi de la iniciació cristiana. Hem de replantejar-nos com orientem les persones que truquen a la porta de les nostres parròquies. Una manca d'aprofundiment en la iniciació cristiana, tant en els misteris de la fe com en els de la seva celebració i la seva pràctica, ens evidencia la manca de zel evangelitzador. Seguint el símil de l'aigua, no en sabem prou, de pouar l'aigua de la veritable vida.

Tanmateix, gràcies a Déu, hi ha solidaritat entre Esglésies. En altres moments la nostra diòcesi de Vic pogué ser generosa amb sacerdots que, com a *fidei donum*, van fer-se presents en molts països d'Àfrica, Amèrica i Europa. Ara, en aquests moments de feblesa de la vivència cristiana a casa nostra, tenim l'ajut i la generositat de bisbats germans que, amb la presència entre nosaltres de preveres, fan possible el servei a parròquies i comunitats. Aquest fet ens recorda l'efecte dels vasos comunicants en l'aigua. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Per què no sempre coincideixen les estacions del Via Crucis?

QUIQUE FERNÁNDEZ

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica

El Via Crucis ens ofereix l'oportunitat de recórrer en catorze moments, que anomenem estacions, l'itinerari de la Passió i Mort de Nostre Senyor Jesucrist. Aquest recorregut sol anar acompanyat d'unes meditacions, que són fixes pel que fa a enunciats de les estacions, però variables pel que fa a les diverses meditacions presentades per autors múltiples.

Té l'origen en la lògica rellevància que els primers cristians atorgaren als llocs sants de la Passió a Jerusalem, que van anar conformant la Via Dolorosa, el camí des del Pretori cap al mont Calvari. Amb els anys aquest recorregut va anar prenent forma fins a configurar-se com el Via Crucis, que acabaria transcendint la localització física per culminar en un exercici d'oració i meditació.

No és fàcil determinar quan va prendre la forma que coneixem, a la qual podem anomenar "clàssica". Les estacions s'inspiren en alguns dels moments que presenten els evangelis canònics i altres episodis que sorgeixen des d'algunes tradicions apòcrifes. Però la pregunta és: aleshores, com és que de vegades les estacions no coincideixen? El papa sant Joan Pau II al Via Crucis del Colosseu romà de 1991 va oferir un nou itinerari d'estacions i meditacions que podríem denominar Via Crucis "bíblica".

És a dir, les catorze estacions de la forma "bíblica" es nodreixen per complet dels evangelis canònics. Això comporta diferències evidents: les quatre primeres estacions de la forma "bíblica" no apareixen a la "clàssica" ja que aquesta comença amb la condemna a mort, mentre que a la "bíblica" ho fa a l'Hort de les Oliveres. I en el "bíblic" no apareixen les tres caigudes o la Verònica perquè són escenes que no estan contingudes als evangelis canònics.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

“I jo atrauré tothom cap a mi”

CONCEPCIÓ HUERTA

Biblista

Il·lustració: Glòria Monés

L'escena de l'evangelí de Joan, que llegim aquest diumenge anterior al de Rams, se situa pocs dies abans de la Pasqua jueva. El brogit de la ciutat devia ser considerable amb l'arribada de jueus d'arreu, que hi peregrinaven en ocasió de la gran Festa. Poques hores abans, Jesús ha entrat a Jerusalem muntant un pollí. Una multitud gran l'ha aclamat. Sembla que el detonant ha estat la resurrecció de Llàtzer. Volen veure amb els mateixos ulls el jove ressuscitat. Però també aquell qui ho ha fet possible. Uns grecs s'adrecen a Felip i li demanen veure Jesús. Cerquen el taumaturg, de qui tants fets extraordinaris els han contat? O alguna cosa més? Què és el que els atreu? O millor dit, qui els atreu? En l'evangelí de Joan els miracles de Jesús són presentats com a signes d'una realitat que transcendeix el fet extraordinari. Ara que està a punt de lliurar la seva vida, Jesús n'explicita la profunditat amb què l'ha viscut i l'horitzó de glòria que l'espera: “Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat.” I una veu des del cel diu: “Ja l'he glorificat i encara el glorificaré.” Molt aviat s'esdevindran els fets decisius no només per a Jesús, sinó per als deixebles, per als seus seguidors posteriors i per a tota la humanitat. La mort cruenta

a què les autoritats jueves i romanes sotmetran a Jesús és molt a prop. Una mort, que li comportarà un gran patiment humà: “Ara la meua ànima està contorbada. Què he de dir? Pare, salva'm d'aquesta hora? Però jo he vingut per arribar a aquesta hora!” Jesús espera i viu la seva mort amb perfecta continuïtat amb la seva vida de comunió amb el Pare i lliurada als altres. En el quart evangelí el moment de l'enlairament de Jesús clavat en creu, és el moment de la seva transfiguració, de la seva plena manifestació gloriosa. El mal li ha estat sotmès i des de la creu regna i atreu tothom cap a Ell. De quina forma tan magnífica el romànic català ha sabut plasmar la majestat de Jesús en la creu, tal com la descriu Joan! Estem a punt de celebrar una nova Pasqua. Una nova ocasió per descobrir en la nostra vida la doble atracció, la del Pare que ens porta cap a Jesús: “Ningú no pot venir cap a mi si el Pare que m'ha enviat no l'atreu. I a aquest, jo el ressuscitaré el darrer dia” (Jn 6,44); i la de Jesús: “I jo quan seré enlaira damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.” Ambdues ens criden a transitar agraïts per la via del servei de Jesús, que ens és model de vida. És així com podem estar allà on Ell s'està, a l'estada que ens té preparada (Jn 14,2). ■

Diumenge V de Quaresma

Lectura primera

Jr 31,31-34

Pactaré amb vosaltres una aliança nova i no em recordaré més del vostre pecat

Lectura del llibre de Jeremies

Vindran dies, diu l'oracle del Senyor, que pactaré amb el casal d'Israel i amb el casal de Judà una aliança nova. No serà com l'aliança que vaig pactar amb els seus pares el dia que els vaig donar la mà per fer-los sortir del país d'Egipte; aquella aliança, ells la van trencar, tot i que jo era el seu amo, diu l'oracle del Senyor.

L'aliança que jo pactaré després d'aquells dies amb el casal d'Israel serà aquesta, diu l'oracle del Senyor: Posaré la meva llei en el seu interior, l'escriuré en els seus cors. Llavors jo seré el seu Déu, i ells seran el meu poble. No caldrà que s'instrueixin l'un a l'altre dient: "Coneixeu qui és el Senyor", perquè tots em coneixeran; del més petit al més gran, diu l'oracle del Senyor, ja que els perdonaré la culpa i no recordaré més el seu pecat.

Evangelí

Jn 12,20-33

El gra de blat, quan cau a terra, si mor, dona molt de fruit

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, alguns d'entre els grecs que havien pujat a Jerusalem per adorar Déu en ocasió de la festa, anaren a trobar Felip, que era

Salm responsorial

50

Compadieu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; renteu-me ben bé de les culpes, purifiqueu-me dels pecats. R.

R. Déu meu, creeu en mi un cor ben pur.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, feu renéixer en mi un esperit ferm. No em llenceu de la vostra presència, ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Torneu-me el goig de la vostra salvació, que em sostingui un esperit magnànim. Ensenyaré els vostres camins als pecadors, i tornaran a vós els qui us han abandonat. R.

de Bet-Saida de Galilea, i li pregaven: "Senyor, voldríem veure Jesús." Felip anà a dir-ho a Andreu i tots dos ho digueren a Jesús. Jesús els respongué: "Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho dic amb tota veritat: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda sol, però si mor, dona molt de fruit. Els qui estimen la seva pròpia vida la perden; els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus.

"En aquests moments em sen-

Lectura segona

He 5,7-9

Aprenqué a ser obedient i es convertí en font de salvació eterna

Lectura de la carta als cristians hebreus

Germans, Jesús, durant la seva vida mortal, s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i amb llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió. Així, tot i que era el Fill, aprenqué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten.

Vers abans de l'evangelí

Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic.

to torbat. Què he de dir? Pare, salveu-me d'aquesta hora? No, és per arribar en aquesta hora, que jo he vingut. Pare, glorifiqueu el vostre nom." Una veu va dir del cel estant: "Ja l'he glorificat, però encara el glorificaré." La gent que ho sentí deia que havia estat un tro; d'altres deien que un àngel li havia parlat. Jesús els digué: "No és per mi que s'ha sentit aquesta veu, és per vosaltres. Ara és el moment que aquest món serà condemnat. Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, i jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi." Deia això indicant com havia de ser la seva mort.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE QUARESMA
SALTERI: SETMANA 1

Març

17. DIUMENGE

Diumenge V de Quaresma, Morat. Lectures: Jeremies 31,31-34 / Salm 50 / Hebreus 5,7-9 / Joan 12,20-33 SANTORAL: Gertrudis de Nivelles, ab.; Josep d'Arimatea, Patrici, b.

18. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: Daniel 13,41c-62 / Salm 22 / Joan 8,1-11. A Girona i Tortosa: **sant Salvador d'Horta, rel.** SANTORAL: Ciril de Jerusalem, b. i dr. de l'Església

19. DIMARTS

Sant Josep, espòs de la benaurada Verge Maria (S), Blanc. Lectures: 2 Samuel 7,4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Romans 4,13.16-18.22 / Mateu 1,16.18-21.24a SANTORAL: Amanç, diaca i mr.

20. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Daniel 3,14-20.91-92.95 / Salm Daniel

3,52.53.54.55.56 / Joan 8,31-42 SANTORAL: Ambròs de Siena, rel.; Eufèmia i Alexandra, mr.; Fotina, mr.; Joan Nepomucè, prev.

21. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Gènesi 17,3-9 / Salm 104 / Joan 8,51-59 SANTORAL: Fabiola; Filèmon, mr.; Serapió, rel.

22. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 20,10-13 / Salm 17 / Joan 10,31-42 SANTORAL: Benvingut, b.; beat Climent August von Galen, b; Deogràcies, b.; Lea, rel.; Octavià, mr.; Zacaries, p.

23. DISSABTE

Del dissabte, Morat. Lectures: Ezequiel 37,21-28 / Salm Jeremies 31,10.11-12ab.13 / Joan 11,45-56. A Barcelona, Sant Feliu i Terrassa: **sant Josep Oriol, prev.** SANTORAL: Toribi de Mogrovejo, rel.

El Sant 18 de març

Salvador d'Horta, religiós

Nascut a Santa Coloma de Farners l'any 1520, Salvador d'Horta va ser un religiós franciscà al qual s'atribueixen un gran nombre de prodigis i miracles. Com que era orfe, quan la seva germana Blàsia es va casar va decidir deixar el seu ofici de sabater per entrar al monestir benedictí de Montserrat, on va estar-s'hi fins que es va traslladar al convent franciscà barceloní de Santa Maria de Jesús. Allí va fer la professió religiosa, i amb el pas dels anys va guanyar-se la fama de taumaturg, és a dir, de fer miracles. Aquesta

popularitat va fer que diversos abats el traslladessin d'un convent a l'altre, i que fins i tot fos investigat per la Inquisició, però va ser absolt dels càrrecs. L'últim convent on va estar va ser el de Santa Maria de Jesús a Càller (Sardenya), on va continuar fent miracles i ajudant els més necessitats. Va morir en aquest convent el 18 de març del 1567, a causa d'una malaltia. Felip III de Castella va demanar que fos beatificat pel papa Pau V el 1606, i finalment el 17 d'abril de 1938 fou canonitzat per Pius XI. ■

MERCÈ
SOLÉ

msolety@gmail.com

Jesús no va buscar l'èxit sinó la capacitat de donar fruit, cosa que passa, per a ell i per a nosaltres, poc o molt, per la mort

Ens encaminem cap a la Passió

Concentrem la mirada, aquest diumenge, en la Passió de Jesús, abans d'arribar-hi pròpiament. I és que els diumenges de Quaresma del cicle B, els que van seguint l'evangelí de Marc, centren els diumenges III, IV i V en el sentit de la Passió de Jesús. I ho fan prenent com a referència l'evangelí de Joan i no pas el de Marc. En realitat, l'evangelí de Joan impregna la major part dels textos que cada any es llegeixen, en qualsevol dels cicles, aquests diumenges.

En el diumenge III (Joan 4,5-42) escoltàvem com Jesús trastoca amb energia el sentit i les atribucions que el temple havia tingut fins aleshores, i de manera molt el·líptica avança ja la seva pròpia mort i resurrecció, i la transformació que s'esdevindrà en la percepció de Déu i de la nostra manera d'entendre'l i de relacionar-nos-hi.

En el diumenge IV (Joan 3,14-21), posa l'accent en l'amor. Déu envia el seu Fill al món per salvar-lo i no per condemnar-lo, per donar resposta a tots els qui, vivint en la foscor, busquen ardentment la llum.

Aquesta resposta, però, en aquest V diumenge (Joan 12,20-33) sorprenentment no passa per alliberar-nos de tot dolor i patiment, que és el que d'entrada desitjaríem, sinó per traspasar-lo amb la confiança posada en Déu. L'exemple senzill i tan evident del gra de blat, que

als urbanites sempre ens agafa desprevinguts, ve acompanyat en les altres dues lectures d'aquest diumenge, de dos textos bellíssims. El primer, Jeremies 31,31-34, estableix la iniciativa de Déu i aquesta disposició a l'aliança. El poble d'Israel ja ha fet experiència de l'alliberament d'Egipte. Ara es tractarà de posar la llei de Déu en el nostre interior, i d'establir una relació filial. "Jo seré el seu Déu i ells seran el meu poble." Novament és en el nostre interior el primer lloc on trobem Déu. I el segon text (Hebreus 5,7-9) ens fa posar en la pell d'un Jesús que no pas per ser el Fill de Déu es va estalviar aquest patiment que a tots ens espanta i condiciona tant.

Preàmbul de la Passió, doncs. Certesa que Jesús no va buscar l'èxit sinó la capacitat de donar fruit, cosa que passa, per a ell i per a nosaltres, poc o molt, per la mort. Aquelles temptacions del desert superades amb el convenciment que cal viure sense deixar-se envair per la màgia, pel poder o pel prestigi, i la voluntat de viure estimant com ho fa Déu, porten a acceptar un destí incert, no desitjat. Porten a sentir por i Jesús no se n'avergonyeix. Jesús ens mostra com la por i la confiança no són incompatibles. I Jesús mateix acaba encarnant l'esperança que Déu il·lumina i acompanya tota aquesta realitat fins a transformar-la en vida eterna. ■

Pregó de la Setmana Santa de Balaguer

El periodista i historiador Jordi Curcó, durant la seva intervenció.

REDACCIÓ

El periodista i historiador Jordi Curcó, president de l'Agrupació Ilderenda de Pessebristes i vicedirector de l'Acadèmia Mariana, va donar lectura al pregó de la Setmana Santa de Balaguer, que va tenir lloc el dissabte 24 de febrer a l'antiga església de Sant Josep de la capital de la Noguera.

Curcó, que va fer un repàs històrica les tradicions i costums de la Setmana

Santa, va dir que és més necessari que mai mantenir les nostres tradicions. “La Setmana Santa —va afirmar— encara continua sent un temps singular, ple de sentiments i emocions del poble que, des de la fe, ha incul·turalitzat i socialitzat els misteris de la Redempció. Han donat com a fruit un ingent patrimoni cultural, embol·callat de religiositat popular, que cal conèixer i posar en valor per mantenir i conservar, com a patrimoni de tots i no solament dels creients, per tal de no perdre les nostres arrels i identitat.”

El pregó va ser organitzat per la Confraria de Nostre Pare Jesús i la Mare de Déu dels Dolors de Balaguer,

en el desè aniversari de la recuperació de la processó de Divendres Sant de la capital de la Noguera. El pregoner va enaltir la tasca de la Confraria pel seu treball i entusiasme: “Heu entès que si un poble oblida les seves arrels i perd les seves tradicions, està perdut i heu anat als vostres orígens per recuperar una part de la identitat perduda de Balaguer, la seva processó de Divendres Sant. Enhorabona!”

Al bell mig del pregó, la superiora del monestir de les clarisses del santuari del Sant Crist de Balaguer va recitar la poesia *¿A dónde vas, Reina mía?*, premiada l'octubre passat al Certamen de l'Acadèmia Mariana, dedicat a la Soledat de la Congregació de la Sang de Lleida. Finalitzat el pregó, es va fer la presentació del cartell de la Setmana Santa de Balaguer. L'acte va cloure amb la benedicció de les imatges del Natzarè i la Verònica per a la processó, que han estat donades a la confraria de Balaguer per la Confraria de l'Esperança de Mataró i restaurades per Joan Casanova.

Va ser presidit per l'alcalde de Balaguer, Lorena González, i el president del Consell Comarcal de la Noguera i alcalde d'Algerri, Miquel Plensa, acompanyats pel germà major de la confraria, Sergi Casanova; el rector de Balaguer, Mn. Jordi Freixenet; el capellà custodi del santuari del Sant Crist, Mn. Joan Pujol, i el president de l'Agrupació de Confraries de la Setmana Santa de Reus, Jaume Pinyol. Tots ells van felicitar a la Confraria per la seva tasca i al pregoner pel seu pregó. ■

Club Nous Amics

ET PORTA A ROMA

Pelegrinatge a Roma i al Santuari d'Assís, Patrimoni de la Humanitat

Del 28 al 31 de maig del 2024, viatjarem a Roma, on visitarem els monuments més importants i assistirem a l'Audiència Papal.

No et quedis
sense plaça

Apunta't a aquest pelegrinatge amb preus
especials per als membres del Club Nous Amics*.

Per a més informació: info@rtcultural.com
i al tel. 93 122 67 00

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Cartes

Entrevista oportuna

Acabo de llegir l'entrevista que la periodista Carme Munté fa a Mn. Xavier Morlans en el número de *Catalunya Cristiana* de data 3 de març. L'he trobada aclaridora, serena, fonamentada i amb altesa de mires. Així s'han d'afrontar les qüestions i suggerir possibilitats. Preveig, doncs, que els dos llibres de l'entrevistat que pròximament sortiran a la llum pública resultaran ben interessants i, sobretot, faran bé.

JOSEP RUAIX I VINYET

Programa de Setmana Santa

El 21 de febrer passat va tenir lloc al saló d'actes de la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Reus la presentació del programa de Setmana Santa de la Confraria de la Verònica, que aquest any compleix el seu 75è aniversari. La presentació va anar a càrrec de Josep Baiges Gispert, regidor de Promoció Econòmica, Innovació i Coneixement de l'Ajuntament de Reus. L'acte va comptar amb una nombrosa participació de públic assistent.

CONFRARIA DE LA VERÒNICA DE REUS

El camí de l'Amor

Estem a la Quaresma, el camí cap a la Pasqua. Fer camí és avançar, i avançar perquè estimem. El camí no el fem

sols, Jesús ens acompanya sempre. El camí pot ser feixuc, però esperem amb joia el terme. Caminem amb molts germans; units, el camí és més joios. Jesús és al Sagrari, i ens mira amb Amor.

A voltes costa avançar, Maria és al nostre costat. La seva mirada maternal ens encoratja. La Mare sempre és a prop dels seus fills. Som fills petits que la necessitem. Dia a dia, tot fent camí, caient i aixecant-nos, a poc a poc avancem. Jesús és el nostre Mestre. És l'Amic i el Guia, el nostre Déu i Senyor.

Arribarem a la Pasqua després de la Setmana Santa, en què acompanyarem Jesús al Sant Sopar i a Getsemaní, i seguirem el camí cap a la Creu, i el veurem morir i ser sepultat.

Cantarem a la nit pasqual l'alleluia joios. "Si hem mort amb Crist, viurem amb Ell." I joiosos cantarem: "Jesús viu per sempre. La mort ha estat vençuda. Jesucrist viu enmig nostre."

Goig i festa esclatants. Déu és amb nosaltres. Tot reviu. Tot reneix. Proclamem amb entusiasme la victòria de Jesucrist.

GNA. NÚRIA VIÑOLAS I ESTEVA

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

POSTALS DES D'ANDALUSIA

10 mirades del cardenal Omella

En la seva darrera intervenció com a president de la Conferència Episcopal Espanyola, el cardenal Joan Josep Omella va deixar caure la seva mirada sobre "el ramat" amb senzillesa, cordialitat i esperança. Heus aquí "10 mirades" del seu comiat.

1. "Jesús, veritable rostre de Déu Pare, surt a l'encontre de la humanitat ferida per alliberar-nos i salvar-nos del mal."
2. "Nosaltres, els bisbes, tenim el deure de reunir la família dels fidels i fomentar-hi la caritat i la comunió fraterna."
3. "Per transmetre aquesta esperança, cal que nosaltres la visquem, la custodiem i no deixem que res ni ningú ens la robi."
4. "L'Església ha de ser mestra que ensenyi i introdueixi els fidels en l'art de la pregària."
5. "Als bisbes ens correspon una missió d'impuls, transformant aquesta vall de llàgrimes en un jardí de Déu."
6. "Cedeixo el testimoni i us vull donar les gràcies pel vostre suport, col·laboració i comprensió durant aquests quatre anys de servei."
7. "Caminem plegats, sinodament, guiats per l'Esperit Sant, que inspira i condueix la gran família de l'Església."
8. "Mirem endavant deixant el pecat en mans de Déu."
9. "Visquem el nostre ministeri com a do de Crist als homes, per construir un món nou."
10. "Durant aquests anys de presidència he mirat de compartir una mirada reflexiva a la realitat, animant a treballar junts per fer una societat més lliure, més justa, més en pau."

ANTONIO GIL
 Sacerdot i periodista

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
 • LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
 c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Reconstrucció de l'esperança al poble ucraïnès

Presentació del llibre "Invitados a reconstruir. Ucrania, la guerra y la compasión", de sor Lucía Caram

MAC

Els beneficis que s'obtinguin amb la venda d'aquest llibre aniran destinats íntegrament a la creació d'un segon hospital de campanya a Ucraïna i a l'obertura de corredors humanitaris", va assegurar sor Lucía Caram durant la presentació del seu llibre *Invitados a reconstruir. Ucrania, la guerra y la compasión*, publicat per Plataforma Editorial.

L'acte, que va tenir lloc dimarts 27 de febrer a La Llotja de Mar de Barcelona, va comptar amb la participació, a més de la mediàtica monja dominica, de Margarita Robles, ministra de Defensa del Govern d'Espanya; Josep Santacreu, president de la Cambra de Comerç de Barcelona; Jaume Masana, director de negoci de CaixaBank, i Jordi Nadal, director de Plataforma Editorial.

"Si no hi ha grans causes, la vida no té sentit", deia el bisbe Pere Casaldàliga; una opinió que comparteixo plenament amb sor Lucía", va afirmar Josep Santacreu. "Avui dia hi ha quatre persones extraordinàries que ens marquen el que cal fer: sor Lucía, el *padre* Àngel, president de Missatgers de la Pau, que també és aquí amb

nosaltres; Òscar Camps, director de Proactiva Open Arms, i el cuiner José Andrés, fundador de World Central Kitchen."

Margarita Robles va reconèixer "haver plorat molt amb la lectura d'aquest llibre". "Dolor, desolació, massacre. Milers de morts i ferits. Una situació duríssima per a la població civil, sense tenir llum ni aigua. Aquest és el balanç esfereïdor dels dos anys de guerra a Ucraïna."

La ministra va definir sor Lucía com "una gran persona, amb cor, valentia i compromís, que es dedica a ajudar els més necessitats. Amb la força que la caracteritza, ella ens ha guiat en l'objectiu de socórrer la població civil d'Ucraïna". "La guerra —va afegir— treu el pitjor dels éssers humans, però també el millor, com ara la solidaritat. La tasca que duen a terme sor Lucía i tots els voluntaris des de la Fundació del Convent de Santa Clara és admirable."

Sor Lucía Caram, que acabava d'arribar del seu viatge humanitari número vint-i-dos a Ucraïna, va manifestar en veu alta: "La guerra fa mal, em fa mal. És tristament injusta. El sofriment és extrem. Les persones estan sent tritu-rades. El poble ucraïnès es dessagna. Les ferides estan més obertes que mai. Als infants els han robat el somriure. Les víctimes de la guerra no són xifres, ni estadístiques; són persones. Hem establert un primer hospital de campanya i hem obert corredors humanitaris. La nostra missió és salvar vides i ajudar-los a reconstruir la seva esperança. I ho fem a través de la cadena més forta possible: la bondat."

El nou llibre de sor Lucía reproduïx a la seva primera pàgina una carta manuscrita que li ha adreçat el papa Francesc, on el Sant Pare li comunica que sap "el que vas fer i fas per Ucraïna. I t'ho vull agrair de cor". La monja dominica va revelar que "he vist plorar el Papa per la situació que està patint Ucraïna". Llàgrimes per una guerra absurda i cruel. ■

Intervenció de sor Lucía Caram durant la presentació del seu nou llibre.

Homenatge al P. Joan Botam, home de pau i de diàleg

Diferents personalitats fan memòria agraïda del caputxí de les Borges Blanques

ROSA MARÍA JANÉ
CHUECA

Dimecres 28 de febrer l'església protestant Barcelona Centre es va omplir per retre un emotiu homenatge al P. Joan Botam, tot un referent en el camp ecumènic i pacifista.

En nom dels caputxins va intervenir fra Eduard Rey, el qual va destacar que el P. Botam era “un aventurer” perquè “els àmbits en els quals es va implicar com la pau o l'ecumenisme, eren tota una aventura”. Del P. Botam va posar en relleu que tenia una vida interior profunda, “sabia on anava, era capaç de prendre riscos, de tenir coratge...”. Un home que creia fermament en el diàleg, “amb una capacitat molt gran per a l'amistat i fidel”.

La vessant ecumènica de Joan Botam va anar a càrrec del Dr. Antoni Matabosch, el qual va assegurar que “tenia un profund convenciment que el diàleg entre confessions portava a l'enriquiment mutu”.

La capacitat de diàleg de Joan Botam el portava a bastir ponts amb persones de diferents religions, tal com va recordar la germana Griselda Cos, *osb*. També va subratllar que “del seu cor brollava un torrent de passió per la pau i la justícia, i el compromís amb el poble català”.

En l'homenatge al P. Botam es va fer referència a l'anomenada “Caputxinada”, de la qual ell va ser un dels protagonistes. Com va destacar la Gna. Cos, “Catalunya ha tingut un home creient en Déu i per això, compromès amb els anhels justos del seu poble”.

Una altra de les persones que no es va perdre l'homenatge va ser David Fernández, polític i activista social. En la seva intervenció va dedicar elogis al caputxí com a “persona referencial d'integritat invencible, amb gran fortalesa interior i exterior, que donava lliçons d'alteritat, d'empatia amb el dolor aliè”. Segons Fernández, a Joan Botam es poden distingir quatre consciències: social, crítica, democràtica i de diàleg.

Des de Justícia i Pau, amb la se-

va directora Dolors Fernández, es va posar en relleu que “va estimar sense diferències. Dialogava i col·laborava amb tothom. Va saber obrir-se a una societat difícil, portant l'Evangeli al servei de la població més vulnerable. Amb una opinió crítica i pròpia, amb senzillesa i fermesa, de manera lliure, sense por d'enfrontar-se als poders”.

La part més institucional de l'acte la va posar el director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, Carles Armengol, el qual va remarcar que el P. Botam va rebre el Memorial Cassià Just el 2022: “Encarnava tots els valors que es volien reconèixer i posar en relleu: diàleg, pau, drets humans, drets dels pobles, llengua i cultura catalana.”

L'acte el va tancar el bisbe de Solsona i president de la Comissió Interdiocesana d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses de la Tarraconense, Mons. Francesc Conesa. El bisbe es va mostrar convençut que “el diàleg és el camí indispensable per a la fraternitat: escoltar l'altre amb obertura de ment, sense por, semblant pau i comunió”. “Va ser un artesà de pau, un constructor de ponts”, va assenyalar.

L'homenatge, amenitzat per la Coral Interreligiosa per la Pau, va finalitzar amb el res del Pàrenostre. ■

El bisbe Conesa va tancar l'acte d'homenatge.

“La Passió de Cervera” estrena la seva temporada més dinàmica i impactant

Entre les novetats, destaca la renovació de les escenes del tercer acte per guanyar més ritme

La il·luminació és un dels punts forts d'aquesta edició.

REDACCIÓ

La Passió de Cervera ho té tot a punt per a l'estrena d'una nova temporada, que s'inicia el 17 de març.

Com cada any, l'equip de *La Passió* treballa intensament per implementar millores i enguany s'ha centrat a continuar guanyant dinamisme i espectacularitat, en una obra clàssica de tanta magnitud i rellevància històrica.

Per aquesta raó, en aquest 2024 s'amplia la direcció artística amb cinc membres: s'hi incorpora Tate Bonjoch, Jaume Mercadé i Jaume Rossich, que s'afegeixen a Gemma Palà i Mariona Dalmases. D'aquesta manera, els diversos directors es repartiran funcions en l'apartat artístic i tècnic, per poder detallar més les escenes en tots els àmbits escènics.

Un altre dels punts clau d'aquesta edició és l'aposta per renovar i millorar una gran quantitat de material tècnic, sobretot pel que fa a la il·luminació.

També s'hi incorporen nous personatges i s'està treballant en la dinamització de la tercera part de l'obra. En aquest sentit, des de fa dos anys, la direcció de *La Passió* s'ha esforçat a donar més dinamisme a la representació i ja se n'han fet renovacions i millores importants a la primera i segona part. Ara ja es treballa en la tercera i última per deixar tota la funció enllestida i modernitzada.

Ja estan disponibles les entrades anticipades per a les representacions de *La Passió de Cervera* i es poden adquirir a través del web oficial (www.lapassiodecervera.com).

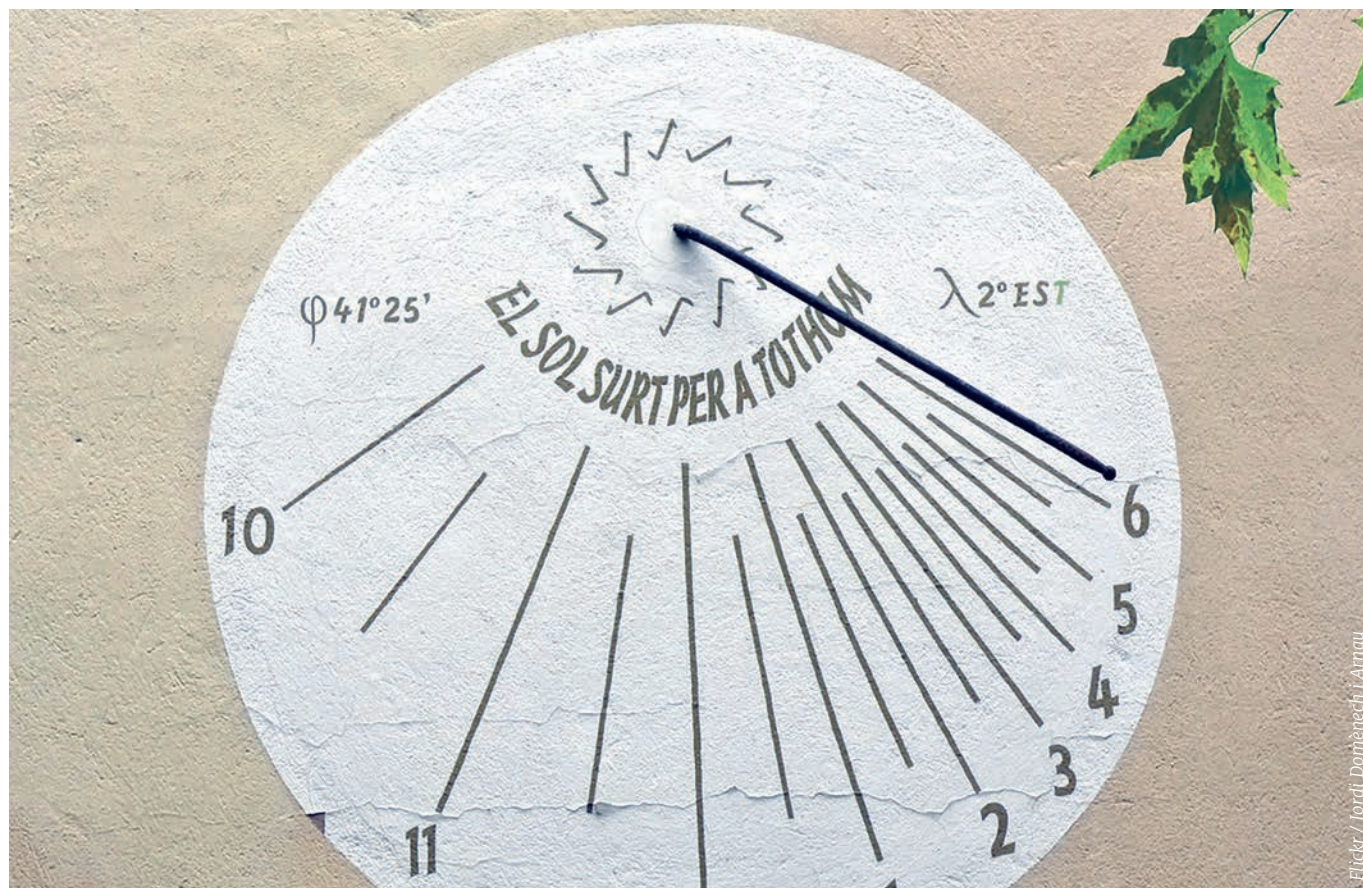
Les representacions comencen el 17 de març i també hi haurà funcions els dies 23 i 29 de març i 6, 13 i 20 d'abril.

La Passió de Cervera és una de les representacions més multitudinàries i antigues de Catalunya, atès que la seva història es remunta a l'any 1477, convertint-se així en la Passió més antiga d'Europa. Davant de la seva importància històrica i social, el 1969 les representacions de *La Passió de Cervera* es van declarar d'interès públic.

La Passió compta en les seves representacions amb un nodrit nombre d'actors i actrius que donen vida als diferents personatges i que, en total, arriba a mobilitzar més de tres-centes persones, entre equip tècnic i artístic. ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

El problema de la sincronització del temps astronòmic amb el civil.

Relloste de sol a Molins de Rei.

MN. FRANCESC NICOLAU

Professor emèrit de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Segurament no n'heu sentit a parlar i se us deu haver fet estrany el títol del nostre article d'avui. El temps civil és el dels rellotges atòmics que funcionen sempre igual, cosa que va molt bé per comptar el temps, mentre que el temps astronòmic es basa, naturalment, en el moviment de la Terra

al voltant del Sol. I aquest moviment no és del tot uniforme. Varia d'alguns segons cada any. Com arreglar-ho? L'arranjament que es va fer és d'afegir cada any a l'hora oficial civil uns segons per obtenir una sincronització total de les dues mesures del temps. Ja fa uns anys que es fa així a la nit del dia 31 de desembre. Però això no es fa a gust de tothom. Origina canvis que fins i tot arriben a conflictes a l'hora de seguir el curs dels satèl·lits artificials que orbiten actualment la Terra, com també en certs aparells terrestres.

I això ha fet que s'hi busqui una solució. L'Oficina del Sistema de Pesos i Mesures ja va suggerir l'any passat que a partir del 2035 se suprimís la intercalació d'aquests segons, i ara el líder americà dels que tracten d'aquesta qüestió, Judah Levine, en un article publicat al *The New York Times*, demana que la sincronització no es faci cada any, sinó només quan la diferència de temps arribi a

un minut, i mentrestant mantenir el Temps Coordinat Universal (UTC) dels rellotges atòmics. Fent-ho així només caldria arreglar els rellotges un cop cada seixanta anys.

Com ha caigut aquest suggeriment? Podem indicar dues protestes i per raons ben diverses. S'han oposat a la proposta Rússia i el Vaticà. Les raons de Rússia es basen en el fet que el seu satèl·lit Glonass, que mantenen en òrbita i que ja tenien sincronitzat amb el que es feia fins ara, els originarà problemes. No sabem quins seran aquests problemes. I pel que fa al Vaticà, el director de l'Observatori que té a Tucson (Arizona), Paul Gabon, diu que no està d'acord amb aquest projecte, que originarà "dificultats silencioses". No sabem tampoc a què es refereix.

Sigui el que sigui de tot això, hem de dir que és una notícia ben curiosa que una qüestió de segons hagi aixecat tants comentaris i opinions! ■

TRADICIONS REMEIERES

La bracera i el card estrellat

Flicker / Jacinta Iluch valero

La bracera té propietats aperitives i hipoglucèmiques.

**FRA VALENTÍ SERRA
DE MANRESA**

Arxiver dels Caputxins

La bracera o herba travalera (llat. *Centaurea aspera*; cast., *tramaladro*) és una planta força comuna en els erms d'arreu de Catalunya. Hom la troba fàcilment a les vores dels camins i, també, en els erms i en les vinyes i olivars mal conreats. És una herba remeiera que té unes peculiars propietats aperitives i hipoglucèmiques que l'any 1910 foren descobertes i divulgades pel Dr. Pius Font i Quer (†1964) durant la seva estada a Manresa: “*La primera vez que tuve que informar acerca de la identificación de esta centaurea que hacía maravillas en los diabéticos fue en Manresa en 1910*” (*Plantas medicinales*, 608). Aquesta planta floreix en començar

la primavera i en el litoral mediterrani se'n pot trobar, ja de florida, àdhuc en els darrers mesos d'hivern.

En alguns indrets en diuen també l'herba de santa Paula, però, curiosament, no forma part integrant del popular unguent de santa Paula, usat en la terapèutica popular per fer untures al pit en les afeccions bronquials. Per a l'elaboració d'aquest unguent de santa Paula, i segons una recepta aplegada pel caputxí Hilari d'Arenys de Mar, es fa “a dins d'una cassola de terrissa nova y envernissada on farás fondre parts iguals un poch de greix de gallina y cera verge d'abella. Després hi tirarás ayguardent per ajudar que lo greix y la cera se barregin y fàcian lo unguent, que te servirà per a guarir un catarro amb unturas al pit” (APCC, *Terapèutica Antiga*, s. f.).

L'herba travalera és una planta força semblant al card estrellat o calcitrapa (llat., *Centaurea calcitrapa*; cast. *abrojo*) que, també, hom el

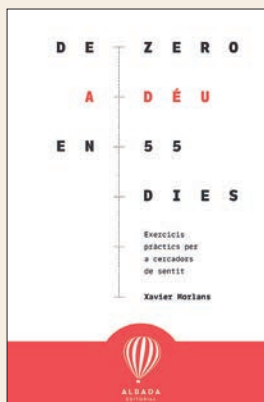
troba abundantment en els erms de les nostres comarques. És una planta diürètica i febrífuga i, alhora, amb altres propietats remeieres. Amb la maceració de l'herba travalera, els frares caputxins preparaven un eficient “vi antidiabètic” que, segons un antic receptari, per a la seva elaboració calia combinar “dotze ginebrons tallats, centaurea o bé herba travalera, donzell, ruda, genciana, romanill, sàlvia, de tot això un brotet. Posa-hi esperit per cobrir les herbes, y es deixa així vuit dies. Després s'hi afegeixen dos porrons de vi usual, y es deixa per vuit dies més, y se'n pot prendre'n una copa d'aiguarent abans de les menjades y al llevar-se” (BHC, *Receptari*, s. f.).

D'ací quinze dies us parlaré, si a Déu plau, de la sajolida que, en alguns llocs, en diuen hisopet o herba de les olives, que podem qualificar com a l'herba “reina” dels confitats catalans. ■

DAVID FERNÁNDEZ*No robaràs*

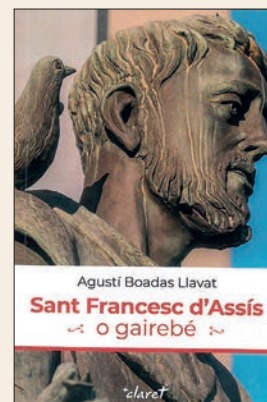
Fragmenta Editorial, 2024, 94 pàg.

L'1% més ric del món acumula el 63% de la riquesa mundial. És per dades com aquesta que el periodista David Fernández considera que vivim en una època de robatori estructural i que el manament "No robaràs" s'ha de llegir des d'una perspectiva nova.

XAVIER MORLANS*De zero a Déu en 55 dies*

Albada Editorial, 2024, 240 pàg.

Aquests exercicis pràctics de Mn. Xavier Morlans s'ofereixen com un manual d'iniciació a l'experiència cristiana. Ens convida a fer quinze minuts diaris de reflexió; un acompanyament gradual en l'obertura a la dimensió transcendent i religiosa de la vida.

AGUSTÍ BOADAS LLAVAT*Sant Francesc d'Assís o gairebé*

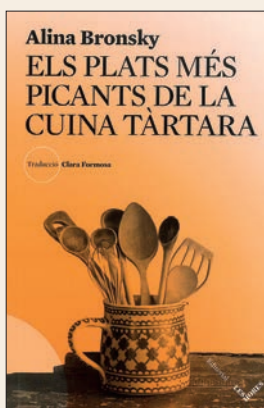
Editorial Claret, 2024, 154 pàg.

Fra Agustí Boadas recull en aquest llibre l'essencial de la vida de sant Francesc d'Assís per tal d'oferir-lo a persones que es pregunten sobre la complexitat del fenomen franciscà i el seu sentit avui. L'autor ha volgut acostar-se a l'home i al seu temps.

ANTONI GELONCH*Els lleidatans del Barça*

Viena Edicions, 2024, 168 pàg.

Quants lleidatans han jugat al primer equip del Barça des que es va fundar el 1899? Carles Puyol i Bojan Krkic en són els que han aportat més triomfs al club, però n'hi ha molts d'altres nascuts a les Terres de Ponent, les comarques del Pirineu i la Franja.

ALINA BRONSKY*Els plats més picants de la cuina tàrtara*

Editorial Les Hores, 2024, 336 pàg.

Una novel·la, amb grans dosis d'humor i ironia, que relata la història hilarant de tres dones (Rosalinda, Sulfia i Aminat; mare, filla i neta), els destins de les quals s'entrellacen en una tragicomèdia familiar, que és alhora un retrat de la nova Europa.

JORDI TORRENT PUJOL*La globalització a la deriva*

Edicions 62, 2024, 216 pàg.

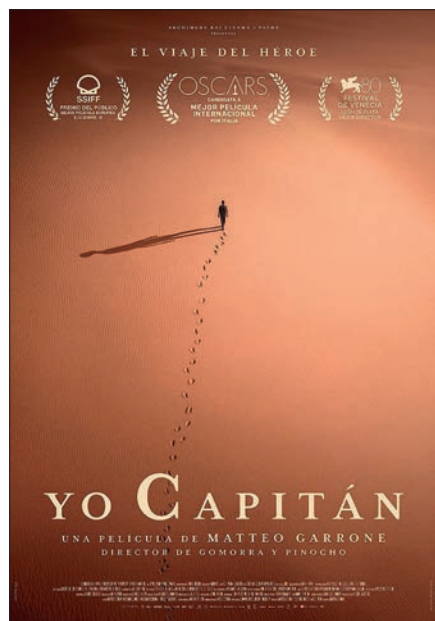
Un volum rigorós, ple d'idees i dades interessants, sobre l'evolució de la globalització i els escenaris de futur que s'albiren. L'autor explica el perquè de les disruptcions logístiques i polítiques al segle XXI i com ens afecten en el nostre dia a dia.

CRÍTICA DE CINE

Cap al miratge de prosperitat

TERESA GOMÀ
I RIBAS, RSCJ

En la memòria cinematogràfica segur que tenim diverses històries sobre el llarg camí de la immigració subsahariana cap a Europa, probablement iniciada amb *La marcha* (1990) que es va convertir en una profecia del que després ha estat una dramàtica realitat.

Matteo Garrone (*Gomorra*, 2008) ens presenta una mirada tendra i crua alhora sobre la immigració del Sahel cap a Europa, aquesta amarga ruta cap a la felicitat que sovint ens mirem des del menjador de casa com un fenomen aliè a les nostres vides.

De la mà de dos adolescents senegalesos, Seydou i Moussa, recorrem el trajecte cap a la desitjada Europa, miratge de prosperitat i riquesa. Un camí ple de dificultats, violència, humiliacions i mort... circumstàncies que no són prou descoratjadores com per impe-

dir que milers de persones iniciïn aquesta ruta cada dia. Entre les dificultats, se'ns descriu amb gran realisme la crueltat del pas per Líbia, autèntic infern ple de sofriment bàrbar i atroç, gairebé insuportable per als nostres ulls.

Amb una fotografia excepcional, que ens meravella fins i tot en les escenes més punyents, Garrone té el do de fer-nos empatitzar amb els nois, que les seves tristeses ens envaeixin, i que les seves alegries ens desbordin. Un seguiment que transforma la mirada sobre la nostra societat i les persones concretes que hi arriben.

Amb múltiples premis als millors Festivals (Donostia, Venècia...) *Yo capitán* va entrar a la selecció final per a l'Oscar a la millor pel·lícula internacional, nominació molt disputada, però que en si ja era un bon guardó. ■

"YO CAPITÁN"

DIRECTOR: Matteo Garrone
GUIÓ: Massimo Ceccherini, Matteo Garrone, Massimo Gaudioso, Andrea Tagliaferri
INTÈRPRETS: Seydou Sarr, Moustapha Fall, Bamar Kane, Oumar Diaw, entre d'altres
MÚSICA: Andrea Farri
Itàlia, 2023, 121 minuts

AMB BON HUMOR

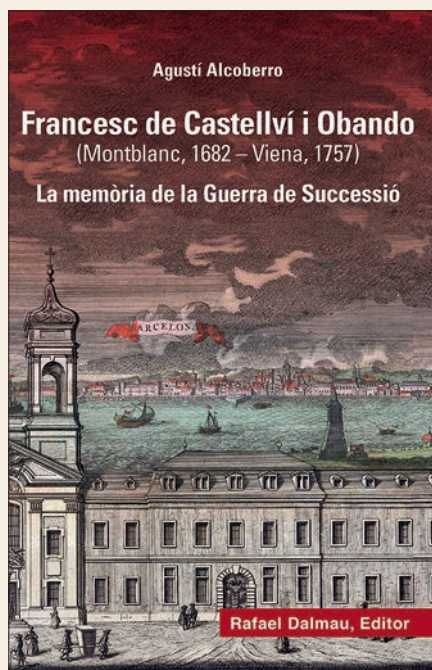

CRÍTICA LITERÀRIA

El relat dels vençuts —

JOSEP M. GRAU PUJOL
Historiador

AGUSTÍ ALCOBERRO

Francesc de Castellví i Obando (Montblanc, 1682 – Viena, 1757). La memòria de la Guerra de Successió
Rafael Dalmau Editor, 2023, 278 pàg.

Biografia d'un membre de la baixa noblesa catalana, nat a la capital de la Conca de Barberà, que va viure en primera persona la guerra que enfrontà la casa dels Àustries amb la dels Borbons (1701-1715) i en deixà escrites unes extenses *Narraciones históricas*, un document cabdal sobre aquests fets que l'autor va poder teixir amb testimonis contemporanis.

Francesc de Castellví i Obando estudiava dret a Lleida quan va esclatar el conflicte i no va poder acabar la carrera, per la qual cosa es va veure forçat a orientar-se vers la formació militar, on arribà a ser capità de la Coronela que defensà Barcelona entre el 1713 i el 1714. El monestir de Poblet va formar part del nucli central de l'austriacisme català; el nostre protagonista es va refugiar, entre d'altres llocs, al cenobi de Vallbona de les Monges, on hi tenia familiars.

En el llibre es comenta la repressió contra els militars a la presó, el desterrament d'eclesiàstics a Itàlia, la implantació del cadastre i la pèrdua de les llibertats. A causa de la derrota, el seu patrimoni familiar fou confiscat; altres optaren per la resistència, com el guerriller Carrasquet, però finalment es decidí per l'exili a Viena. S'hi relaten detalls del conseller en cap Rafel de Casanova el 1714.

Entre els anys 1727 i 1734, en Francesc aplega la major part de documentació per redactar el manuscrit que tenia intenció de publicar. Aquesta obra serví de base per a llibres d'altres historiadors (Josep Iglésies, Fèlix Duran i Santiago Albertí). Alcoberro ha dedicat vint-i-cinc anys de recerca en arxius i biblioteques d'arreu per finalitzar el treball, fonamental per entendre el present. ■

UN NOU LLINDAR

Respondre amb generositat

En la celebració del Dia del Seminari, hem de dir que a tots ens interessa que hi hagi respostes valentes a la crida que Déu fa a cadascú. No tan sols ho volem i ens interessa, sinó que hem de fer el possible perquè aquestes respostes hi siguin, després que hàgim ajudat a discernir quan algú es planteja la seva vocació o quan l'ajudam que se la plantegi. Som conscients que quan es parla de crisi vocacional es tracta més aviat de crisi de resposta a la crida que Déu fa a cadascú i, és en aquesta direcció d'ajuda que hem de fer el possible perquè ho treballe amb un compromís formatiu seriós des de qualsevol instància educativa, sigui dins l'àmbit de l'Església o, per la presència del laïcat, en altres espais seculars. La crida, que sempre ve de Déu i l'escoltem des de la fe, es pot fer sentir a qualsevol lloc i ser dirigida a qualsevol persona, com ho fa Jesús quan diu "Vine amb mi, segueix-me!". El que ens toca a nosaltres és crear el clima favorable perquè la crida sigui detectada, escoltada, meditada, discernida i resposta.

És important que, tant si el plantejament vocacional és a l'època adolescent com a l'edat adulta, hi posem la màxima atenció, dedicació i acompanyament. No podem perdre temps. La necessitat de preveres és de cada dia més gran i proveir el Seminari de candidats és urgent. Serà bo que cadascú es demani amb sinceritat què fa per promoure vocacions i si el seu testimoniatge és evangèlicament contagiós. Fins i tot i, des de la prudència, podem ser intermediaris i ajudar a discernir la crida i acompanyar en la resposta. Es tracta de ser bons sembradors, ja que quan hi ha generositat en la sembra, la terra retorna el fruit amb escreix.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro
Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes
Sotsdirectora: Carme Munté Margalef
Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra
Lingüista: Montserrat Pibernat
Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:
Pilarín Bayés, María Luisa Berzosa, Joan Boronat, Teresa Casillas, Ángeles Conde, Rafael Crespo, Miriam Diez, Quique Fernández, Juanjo Fernández, Bernat Folcrà, Antonio Gil, Teresa Gomà, Josep Maria Grau, Concepció Huerta, Ignasi Miranda, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Valentí Serra, Mercè Solé, Sebastià Taltavull

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nostres col·laboradors no reflecteixen necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 17 de març**, a les 17.00, concert de Lily Holzman (piano) i Legna Tabares (guitarra). Taquilla inversa (c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

CASAL LOIOLA

El **dilluns 18 de març**, a les 21.00, celebració del perdó (c/ Balmes, 138 - Barcelona).

FUNDACIÓ JOAN MARAGALL

El **dilluns 18 de març**, a les 19.00, *L'ànima en la ciència moderna* amb col·laboració amb l'Ateneu Universitari Sant Pacià. Inscripcions: www.fundaciojoanmaragall.org.

DONES A LA BÍBLIA

El **dijous 21 de març**, a les 18.45, Montse de Paz parla sobre *Verges i núvies (Tamar, Dina, Rut)* a la capella de la parròquia de la Bonanova de Barcelona.

"LECTIO" DIVINA

El **dijous 21 de març**, a les 20.45, adoració amb *lectio divina* a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa de Barcelona.

ORDE SEGLAR DELS SERVENTS DE MARIA

El **divendres 22 de març**, a les 18.15, res de la corona dels Dolors; a les 18.45, els escolanets surten pels carrers de Dalt la Vila de Badalona a cantar l'*Stabat Mater* als altarets dels set dolors; a les 19.15, processó de la Mare de Déu dels Dolors pels carrers de l'entorn; a les 20.00, vespres i missa.

ORDENACIÓ

El **dissabte 23 de març**, a les 11.00, ordenació sacerdotal d'Andreu Salinas de mans del cardenal Joan Josep Omella a la basílica de Sant Josep Oriol de Barcelona.

ESPIRITUALITAT

Del **dimarts 2 d'abril al divendres 5**, curs *Espiritualitat i art contemporani* coordinat per Rosa Ribas i Anna M. Blasco; el **divendres 5**, a les 18.30, sessió lliure i oberta *Fotografia i espiritualitat*. *L'obra de sor Isaura*. Més informació: <https://cursosoberts.edusantpacia.cat/espiritualitat-art-2024>.

Sant Feliu de Llobregat

FORMACIÓ I DIÀLEG

El **dilluns 18 de març**, a les 21.00, sessió sobre *L'informe "Llibertat religiosa al món"* amb Josep M. Guardiola a la sala parroquial Mn. Joan Vinyeta de Vilafranca del Penedès.

LA PASSIÓ D'ESPARREGUERA

Fins al dimecres 1 de maig, temporada de *La Passió*, espectacle centenari amb orquestra i cor en directe i tecnologia d'avantguarda. Dues opcions: matí i tarda, i un nou format de dues hores i mitja de durada (tel. 937 771 587).

Solsona

ACO

Del **Dijous Sant al diumenge 31 de març**, a la Granja Escola Can Bajona (entre Cardona i Solsona), ACO Catalunya celebra la Setmana Santa amb el lema *Jesucrist, la nostra esperança*: taller d'adults, esplai per a nens i esplai autogestionat per a joves (acocatalunya@gmail.com).

Tarragona

CONFRARIA DE LA VERÒNICA DE REUS

El **dijous 21 de març**, a les 19.00, al saló noble del Palau Bofarull de Tarragona a Reus, presentació de la dansa de la mort; el **divendres 22**, a les 19.30, via crucis pels carrers del barri Montserrat de Reus; a les 20.00, assistència a l'església de Sant Joan Baptista de Valls al pregó i concert de Setmana Santa.

Vic

COVA DE MANRESA

Del **divendres 22 de març al dimecres 27**, exercicis espirituals dirigits per Llorenç Puig, s.j. (www.covamanresa.cat).

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè qui arrisca la vida per l'Evangeli contagii a l'Església el seu valor i impuls missioner

“El pare i la mare implicats a casa poden ser el nou treballador ideal”

CARME MUNTÉ MARGALEF

Ja abans de ser pare —actualment té tres fills—, Marc Grau es va començar a interpel·lar sobre si podria arribar a ser el pare que volia ser tenint en compte que treballava dotze hores diàries. Això va fer que deixés la multinacional on treballava pel món universitari i que convertís aquesta qüestió en la seva tesi doctoral en Polítiques Socials a la Universitat d'Edimburg. Actualment és vicedegà de la Facultat de Ciències de l'Educació i professor de l'Institut d'Estudis Superiors de la Família de la UIC (Universitat Internacional de Catalunya) Barcelona.

Per què va orientar el seu camp de recerca cap a la figura del pare?

Jo treballava en una multinacional. Just érem nòvios amb la Queralt i em vaig preguntar si treballant com feia de vuit a vuit podria ser el pare que m'agradaria ser. Era certament difícil. D'altra banda, també observava una qüestió interessant en els meus caps, que tots eren homes. Tenia la sensació que en el fons patien en silenci la dificultat de poder conciliar feina i família. Vaig decidir venir a treballar al món de la universitat.

Per a la tesi doctoral va entrevistar molts pares. Com els classificaria?

Detectem tres tipus de pares que ens ajuden a entendre la realitat. Veiem un pare clàssic, l'home d'abans, que treballa de vuit a vuit i no agafa cap baixa de paternitat. És l'home organització. És una minoria però marca el to. Al costat oposat hi ha el pare totalment involucrat. Homes que han canviat de feina per dedicar-se més a casa, com de fet tantes dones abans han passat de l'economia dura a l'economia suau. Al mig hi ha una gran massa de pares que voldrien estar més involucrats en la paternitat, però volen i dolen, no s'hi atreueixen per por de represàlies. Per tant, agafen les baixes estrictament necessàries. La conclusió a què arribem és que aquests pares que estan al mig en realitat el que fan és alimentar la figura 1 del pare clàssic. La seva passivitat fa que, sense voler-ho, alimentin el primer grup.

Estem en transició pel que fa a la implicació del pare en les tasques de casa?

MARC GRAU

Vicedegà de la Facultat de Ciències de l'Educació de la UIC Barcelona

Sí, el pare està en transició. Un risc és que no acabi de fer el pas, que es quedi en aquesta transició, en aquests llimbs. Hi ha molts factors que no hi ajuden. Al final el que no ha canviat és la noció del treballador ideal: aquella persona implicada cent per cent a l'empresa, que no s'agafa baixes, que no té friccions exteriors. Hi ha empreses que pensen que una persona unidimensional serà més bona treballadora que una de polièdrica. No han entès que un treballador involucrat en la família desenvolupa un seguit d'habilitats beneficioses per a l'empresa. Cal entendre que família i empresa s'enriqueixen mútuament. El pare i la mare implicats a casa poden ser el nou treballador ideal. El dubte és què farà la gent jove, que volen involucrar-se en la criança dels fills i aprofitar tant les polítiques públiques com les iniciatives que dugui a terme la seva organització empresarial. ■

El bany.

Hi ha banys i banys. Les col·leccions de Roca compten amb el millor disseny i l'última tecnologia per oferir solucions sostenibles i de qualitat i garantir la millor experiència en l'espai del bany.

Col·lecció TURA dissenyada per Andreu Carulla.